

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΜΔ΄.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1904

ΑΘΗΝΑΙ

ΥΥΥΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ . . . ΔΡ. 12.

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ . ΦΡ. ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 85.

ΥΥΥΥ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ (Διήγημα. — Τέλος). *Υπό Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
- Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΕΡΕΦΤΗΣ Ποίησις ΦΡ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ ΜΟΥ Ποίησις L. Hunt. Μετάφρασις ΣΤ. ΜΥΡΩΜΕΝΟΥ.
- ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΦΙΜΙΝΙ (Τέλος) *Υπό Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ Νικ: 'Αλεκτορίδης. *Υπό ΑΛ. ΠΕΡΑΙΚΙΛΟΥ
- ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. Είνε ή ψυχή μου. — 'Ανάστασις. *Υπό ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ
- ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ. *Υπό ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ. *Υπό ΔΙΚ.
- ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ *Υπό ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ.
- ΑΛΗΘΕΙΑΙ
- ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΣΤΟΧΑΣΙΜΟΣ. Ποίησις Goethe. (Μετάφρασις ΜΙΧ. ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ).
- ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ('Η πλευρά του 'Αδάμ. — Κρίνοι και άκανθαι) *Υπό ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
- ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ. ('Αχιλλεύς Μάρδας. — Παλαιά και νέα. — 'Ο 'Αθεός). *Υπό ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

- ΠΕΤΡΟΣ, Βασιλεύς της Σερβίας.
- ΚΕΦΑΛΑΡΙ Κηφισσίας.
- ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ. ('Ανατολική και Δυτική γέφυρα). 'Εν Ζακύνθω.
- ΡΩΣΟΓ'ΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Υποχωρήσεις Ρώσων.
- Ο ΑΘΕΟΣ. *Υπό Ν. ΑΛΕΚΤΟΡΙΔΟΥ.
- ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ.
- ΔΑΜΙΑΝΟΣ Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων.
- ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΑΡΔΑΣ.
- ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΩΔΕΙΟΥ ΛΟΤΤΝΕΡ.
- ΤΣΑΡΙΤΣΑ. Πλωτόν νοσοκομείον.
- ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ. — ΚΟΙΜΗΜΑΤΑ ΚΤΛ.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥ

Α. Ν. Σκιαδ. 'Ο αληθής χαρακτήρ του λεγομένου γλωσσικού ζητήματος. 'Εν 'Αθήναις. Είς τὴν ἀπειροπαικτὴν πλημύραν τῆς μελέτης ἥτις ἐχέθη διὰ τὸ περιλάλητον αὐτὸ «Γλωσσικὸν ζήτημα», ἀπῆρξαν εὐτυχῶς καὶ ἐξαιρέσεις σφόδρα συζητήσεως, ἐν δὲ τῶν ὀλίγων βιβλίων ἅπανα ὑπόκεινται τὸ ζήτημα εἰς ζηλευτὴν περιωπὴν καὶ πεισιπικώτατα ἀναφορὰς τὰς σφαλῆρας καὶ ἀνεμοφορήτους τῶν χυδαῖστων θεωρίας ἢ μᾶλλον παρακρούσεις εἶναι καὶ ἡ ἐπιστημονικώτατη μελέτη τοῦ κ. Σκιαδ. Δευτὸς 'Ελληνιστῆς, ἦτο ἐκ τῶν ἀρμοδιωτέρων ἐν ἀντικρούσῃ τοῖς μαλλιαροῖς, καὶ τὸ κατορθώσας τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ μαλλιαροὶ νὰ θεωροῦν «ἐπικίνδυνον» τὴν μελέτην τιν. Παρακολοῦθε μετ' ἐπιμελείας τὰς ἀποειράς τῆς γλωσσοποιήσεως καὶ ἐκχυδαίσεως τοῦ αἰρετικοῦ Ψυχᾶρη καὶ τὰς σαδρὰς καὶ ἀνιστορήτους γνώμας τοῦ ἀλλογλώσσου Κρουμβάχηρ, εἰσηδησάσας καὶ αὐτὸν μὲ τὴν π ε ρ ι κ ε ρ α λ ι ᾶ τοῦ χυδαῖσμοῦ εἰς τὰς ἀραιότητας τάξεις τῶν ψυχολόγων, καὶ τὰς συνιῶσει. 'Ο κ. Σκιαδ γράφει μετὰ τόσῃ σαφειᾶς, ἐγκρατείας, ἀπαθείας καὶ χάριτος, ὥστε καὶ οἱ μὴ εἰδημονεῖς τοῦ θέματος δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τὴν μελέτην του εὐαρότως, καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ φωτισθῶσιν ἱκανῶς. Οὔτε ἔβρεις θὰ συναγῆσσι, τὰς τόσῃ συνήθεις εἰς τὸν Ψυχᾶρη, οὔτε ἐπερβολὴς ἀνοήτους, οὔτε ἠμάθειαν ξενήλατον. Εἶναι ἀκαδημαϊκὴ καὶ σεμνὴ μελέτη, ἢν δικαίως διὰ τοῦ ἐπισήμου κύρους του περιέβαλε τὸ 'Ἔδν. Πανεπιστήμιον, υἱοθετήσαν καὶ ἐκδῶσαν αὐτήν, ἐν τῇ «'Επιστημονικῇ 'Επετηρίδι του.

Π. Σ. Συνοδινού. Δάφναι καὶ Κρίνοι. 'Ἐθνικῶν ποιήσεων συλλογὴ 14'. 'Ο κ. Παν. Συνοδινός ταράσσει τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους καὶ πάλιν ἀνάσπας μὲ τὴν δεκάτην τετάρτην ποιητικὴν συλλογὴν. Εἰς τοὺς ἀπειραγίδιμους νεοσοῦς τῆς Νέας Τέχνης, τῆς συμβολικῆς τῆς μαλλιαρῆς, οἱ διδύραμβοι καὶ στίχοι οἱ μεγαληρόμενος καὶ βροχῶδεις στίχοι τοῦ Συνοδινού φαίνονται ὡς πυκνὰ σύννεφα ἐν ὧρα θρυγῆς ἡμερίας καὶ νύκτες. 'Ο κ. Συνοδινός στερῶς ἐχόμενος τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, εἶναι εἰς τῶν ὀλίγων ἀλλὰ καὶ πλέον ἀδιαλλάκτων ἀντιπροσώπων τῆς πρὸ τεσσαρακονταετίας ποιητικῆς παραγωγῆς, ἥτις ἔχει ἀκόμη θαυμασιὰς, ἀλλ' ἥτις λυσοδῶς ἐπολεμήθη ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, τοὺς ἐνδύσαντας τὴν σημαίαν τῆς κομψότητος τοῦ στίχου, τῆς ἐλαφρότητος καὶ τῆς νεωτεριστικῆς τεχνουργίας. 'Ο κ. Συνοδινός δ,ι ἔχει νὰ εἰπῇ, τὸ λέγει δ ρ θ ᾶ κ ο ρ ι ᾶ, τὸ ἀλοθάγεται. Καὶ διὰ τοῦτο ὡς κοινωνιολόγος ποιητῆς καὶ ὡς παιρτωτικὸς ψάλτης εἶναι σήμερον ἀκαταγόνιστος, ὅσῃ ὡς λυρικὸς ὑπολείπεται, φερόμενος μᾶλλον πρὸς τὸν πεζὸν λόγον. 'Η 'Γυνὴ λ. χ. εἶναι ἐν κινήσει, τοῦ πόσου τὴν δύναμιν δὲν μετὰ ὁ στίχος. Εἶναι ἐν διδάγμα φορμακρῶν, μὲ ῥόδα ἐστεμμένον. Ἀντιθέτως, ἄλλοι στίχοι λυρικοί, εἶναι στίχοι κατάλληλοι διὰ λευκώματα, ἀναμνηστικὸς ἐποχῆς παλαιᾶς καὶ οὐροθεσίας. Δὲν θ' ἀρνηθῆ τις ἐν τούτοις διὰ εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἐκφυλισμοῦ φωνὰ ἐνὸς κήρυκος τῆς ἀπλοῦς ἀληθείας, εἶας θρηγῆς ἐκφραστικὸς θανάτων μεγαλείων μίᾳ προσηλαθεῖα διασώσεως τῆς 'Ελληνικῆς ἐμπνεύσεως εἶναι ἀφύπνιστος, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ παρῆλθῃ ἀπαρατήρητος.

'Ιστορία τῆς 'Εκκλησίας. Εἶναι τὸ 57ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ἀφελίμων βιβλίων. 'Η συνοπτικὴ αὐτὴ ἐξιστόρησις τῶν τῆς 'Εκκλησίας εἶναι ἔργον τοῦ κ. Δ. Σ. Μπαλάνου τοῦ γραφάντος καὶ τὸ ἄλλο βι-

βλίον τοῦ Συλλόγου «ἡ 'Εκκλησία μας», τοῦ ὁποίου καὶ ἀποτελεῖ, τρόπον τινά, τὸ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα. Τιμᾶται λεπτὰ 40 εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Κατόπιν θὰ ἐκδοθῶσιν: Τὰ Μεταλλεῖα ὑπὸ 'Ι. Δοανίδου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥΥ

G. Geffroy Les Musées d' Europe. Versailles. Προσεχῶς. Les Musées de Hollande.

«'Αρχαιολογικὴ 'Εφημερὶς» — Α'. καὶ Β'. τσῆχος Σεπτεμβρίου. Περιέχουν τὰς ἐξῆς πραγματείας:

- 1) Στεφ. Σανθουδίδου περὶ ἀρχαίων τάφων ἀνασκαφέντων ἐπ' αὐτὸν ἐν 'Αριστᾷ καὶ Μουλιανοῖς τῆς Κράτης ἡμισελ. 1-55.
- 2) Παρατηρήσεις εἰς ἐπιγραφὰς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ὑπερτελεῖτου 'Απόλλωνος ὑπὸ Μάρκου Νίβουρ Τὸδ ἡμισελ. 56-60.
- 3) Περὶ τῶν κατὰ τὴν 'Ιερὰν δδὸν γενομένων πένον ἀνασκαφῶν καὶ ἐσθημάτων ἐκ τάφων ὑπὸ Δ. Φίλιου, ἡμισελ. 61-88.
- 4) Ἐθνοκῆ ἥτις 'Ἐσθητικαὶ ἐπιγραφαί, παρατηρήσεις καὶ συμπληρώσεις αὐτῶν ὑπὸ 'Αδόλφου Βίλεμ. ἡμισελ. 89-110.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

'Ο Βασιλεὺς τῆς Σερβίας.

'Ἐπὶ τῇ στέφει τοῦ Βασιλέως Πέτρου, δημοσιεύομεν εἰκόνα, ἐν ἣ παρίσταται ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφεῖῳ του, φέρων μεγάλην στολήν, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ζωγραφίζει ἡ Ρωσὶς ζωγράφος πρυγκήτισσα Αἰβῶφ, ἡ γνωστὴ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίλμα Παρτάγκη.

Δαμιανός.
'Ο Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων, ὁ ἔνεκα τοῦ ζητήματος τοῦ Παναγίου τάφου ἐσθρέχης τῆς ἡμέρας.

Τσέχωφ.
'Ο ἄρι ἀποθανὼν γνωστὸς Ρώσος διηγηματογράφος, ὁ ἐδημοσίευσεν ἡ «Πανακοθήκη» δύο ἐκ τῶν ὄρειωτέρων διηγημάτων του.

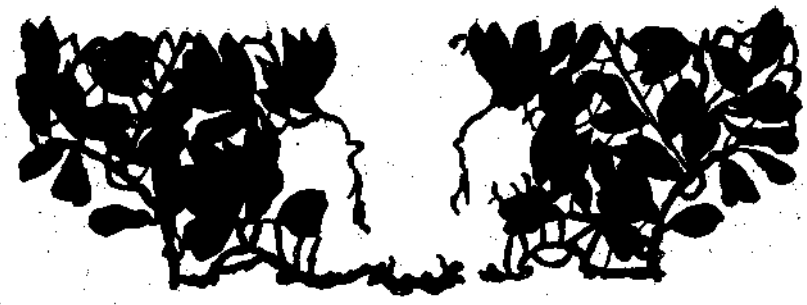
'Ωδεῖον Λόττινερ.
'Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα ἐν συμπλέγματι τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν αὐτῷ διδασκόντων καθηγητῶν καὶ καθηγητριῶν. Μετὰ τὸ 'Ωδεῖον, ἡ Σχολὴ τῆς κ. Λόττινερ εἶναι τὸ μόνον ἄξιον λόγον Μουσικὸν ἐν 'Ελλάδι Ἰδρυμα.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Φίλω. Σὰς φαίνεται παράδοξον, 'Ο Βαλδίκ Ρουσοῦ ἦτο ὑδατογράφος. ἤθελετο δὲ πολὺ νὰ συναρπασθῆται καλλιτέχνης. Οἱ ἰδιοὶ μας πρωθυπουργοὶ ἀρῆσκονταί εἰς τοὺς κομματάρχας καὶ βουλευτικούς.

Καλλιτέχνη. 'Ο Μπαϊκλιν τὴν «'Νῆσον τῶν νεκρῶν» ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ ἰοντικόν, τὴν κυριασοῦσινον ῥησίδα τῆς Κερκύρας.

'Ερασιτέχνη. Βασιλεὺς τῆς αἰφίης θεωρεῖται σήμερον ἐν Γαλλίᾳ ὁ ζωγράφος Jules Cheret. Εἶναι προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν. Οἱ διακοσμητικοὶ του πίνακες καὶ οἱ τῶν διαφημιστῶν εἶναι ὀνομαστοί. 'Η «Vie heureuse» δημοσιεύει σκιαγραφίαν του εἰς τὸ φύλλον τοῦ Σεπτεμβρίου.

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ*)

Ήτο κάτωθεν ενός δένδρου εν κάθισμα και εκαθίσαμεν πλάϊ — πλάϊ. Ή σελήνη μ' ἔλουε μετὰ τὸ ἀπαλὸν φῶς της. Αἱ σιαεὶ τῶν φύλλων ἐπιπτον ἐπάνω μας ὡς καὶ ἕνας ἀκόμη παλαιὸς ξύλινος στύλος ἐμπρὸς μας ἐφαίνετο ἐντροφῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φωτοπλημμύραν. Στιγμὴ εὐτυχίας, γαλήνης. Ἐκύτταξα τὰ ὠραῖα χεῖρα της, ἀφ' ὧ μὴ ἦτο σχεδὸν ἀπηγορευμένον νὰ βλέπω τὰ ὠραῖα της μάτια.

- Ἐπὶ τέλους μού ὠμίλησε πρώτη.
- Τὸ ἀνέμενα.
- Πολὺ σιωπηλὸς εἴσθε ἀπόψε. Δὲν λέτε τίποτε;
- Διὰ νὰ γελάσετε ἴσως. Σὰν τί θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ;
- Καμμιά ιστορία...
- Δι' ἱστορίας, κυρία μου, δημιουργεῦνται ἐδῶ μόνον τῶν. Θέλετε νὰ πλάσω αὐτὴν τὴν στιγμὴν; Σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ σὰς εἰπῶ ἐγὼ κανένα παραμῦθον δὲν μού λέγετε σεις, παρακαλῶ, διὰτὶ εἴσθε τόσον δυσαρροφημένη ἀπόψε ἐναντίον μου;
- Δὲν ἔχω τίποτε μαζὶ σας.
- Τὸ λέγετε, ἀλλ' οὔτε τὸ φορνεῖτε, οὔτε τὸ αἰσθάνεσθε. Ἔχετε, καὶ μάλιστα κατὰ τι σεβαρὸν. Τόσον ὠραν βασανίζω τὸν νῦν μου καὶ μού εἶναι ἀδύνατον νὰ εὔρω εἰς τί ἑπτάρσια...
- Ἄ, ἑπτάρσια καὶ πολὺ. Ἄλλ' ἀφήσατέ τα αὐτὰ... θὰ με ὑποχρεώσετε.
- Μὰ σεις, μόνον ποὺ δὲν με κτυπᾶτε...
- Τίποτε, τίποτε δὲν ἔχω. Ἄλλη φορά νὰ ὀμιλεῖτε παρακαλῶ περὶ γενικῶν πραγμάτων.
- Μὰ καὶ ἄλλοτε ὠμίλησαμεν περὶ αὐτοκτονίας, περὶ μοναστηρίων, περὶ σελήνης, περὶ Ἰαπωνίας, περὶ σαοδελλῶν, με ἐβεβαιώσατε μάλιστα ὅτι εἶναι ὠραιότερες ψητὲς στὴ σκάρα καὶ χωρὶς λαμόνι...
- Ἐπάγγχασε. Τὸ μεϊδιάμα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀλλοτε με ἠγαλώτιζε, δὲν τὸ ἔβλεπα πλέον.
- Ἦσαν, ἐξηκολούθησα, γενικαί αὐταὶ ὀμιλίες καὶ ὅμως σὰς κατεδικάζαν εἰς ἀδικαίον χάσμουρημα...

*) Τίλος.

- Προτιμότερον ἢ ὀμιλίες αὐτές. Ἄρκει ἐμὲ νὰ μὴ με ἀναμειγνύετε... μὰ εἰς τίποτε.
- Μὰ, κυρία μου, ἐπὶ τέλους, τί εἶπα, τί ἔκαμα...
- Καὶ εἶπατε, καὶ ἔκαματε. Μάθετε ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κορίτσια ποὺ ζεῦρετε...
- Ἀπατάσθε. Σὰς ἐκτιμῶ τόσον πολὺ...
- Δὲν θέλω νὰ με ἐκτιμᾶτε μόνον.
- Ἄλλὰ; Νὰ σὰς σέβουμαι;
- Μάλιστα, θέλω σεβασμὸν.
- Ἄλλ' ἢ ἡλικία σας...
- Ἀφήσατέ τε αὐτὰ, σὰς ἐπαναλαμβάνω. Θὰ με κάμετε νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας...
- Ἄλλὰ σεις με κατηγορεῖτε ὡς ἀνάγωγος.
- Ἄλλάξατε ὀμιλίαν ἐπὶ τέλους.
- Θὰ ἡλλαξῶ ἐάν δὲν ὀμιλοῦσατέ με τόσον θυμῶν. Σεῖς ἢ ἴδια με ἀναγκάζετε νὰ ἐπιμένω. Δὲν ἐνωρεῖτε ὅτι ἐπὶ τέλους πιθανὸν νὰ ὑπάρχη μεταξύ μας καμμιά ραδιουργία, καμμία παρεξήγησις, καμμία ἀπροσεξία. Νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις, νὰ σὰς ἐξμολογηθῶ, νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην ἂν ἔσφαλα. Εἴσθε τόσον ἀγαθή...
- Ἄ! Ὅχι ἀγαθή. Δὲν εἶμαι, οὔτε θέλω νὰ με λέγετε ἀγαθὴν...
- Κακὴν;
- Ἐσιώπησε. Ἦθελα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι ἦτο πράγματι κακὴ ἀδύνατον.
- Ἄδικεῖτε καὶ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ἐμὲ. Θέλω ν' ἀπολογηθῶ, ἀδιάρκρον ἂν με πιστεύσητε ἢ ὄχι. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἡξεύρω διατὶ κατηγοροῦμαι...
- Κάμνετε τὸν κούτ' σας ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐμένα αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν. Νὰ εἴσθε πρὸς ἐμὲ ὅπως καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.
- Πολὺ βλέπω φοβεῖσθε μήπως παρασυρθεῖτε... Ἄλλ' ὅλαι αἱ ὀμιλίες μας ἕως τώρα ἦσαν τόσον τυπικαί, συναντῶ μαζὶ σας μίαν τόσον ἀσφυκτικὴν ἐθιμοτυπίαν, μίαν λεπτότητα ἐμπιστοσύνης... Ἡ μελαγχολία σας ἄλλως τε δὲν μού ἔδιδε ποτὲ καιρὸν νὰ αἰσθηματολογήσω μαζὶ σας. Πάντοτε σὰς ὠμιλοῦσα ἀθωώτατα.
- Ἄθωώτατα! Καὶ ἐτόνισε εἰρωνικῶς κάθε συλλαβὴν τῆς λέξεως. Ἄ Ἄλλου... ἄλλου... Νὰ εὔρητε ἄλλην.

Καὶ τὸ ἔλεγε ἀπαθέστατα ὡς νὰ ἦτο δυνα-

τὸν νὰ ὑπάρξη ἄλλη εἰς τὸν κόσμον νὰ τὴν ἀγαπήσω, ὡσαν αὐτὴν...

Καὶ ἐνῷ ἐλέγγειν αὐτὰ, ἠσθάνθη μίαν πικρῶν ἀληθινήν. Ἐβλεπα τὸ ἀδικον, τὴν συκοφαντίαν, ἔβλεπα μετὰ πῆσιν ἐπιμονὴν ἐκεῖνη ἢ ἀφελῆς δι' ἣν εἶχα ἀγρυπνήσῃ ὀλοκλήρους νύκτας συλλογιζόμενος τὸ μεϊδιάμα της, με πῶσιν κακεντρέχειαν κατέρριπτε τὴν ἀνδρικήν ἀξιόπρεπιάν μου, πόσον ἐπίθει νὰ με παριστῇ κάπηλον αἰσθημάτων, ἐμὲ ὃ ὅποιος ἦμην ἐτοιμὸς νὰ θυσιάσω χάριν αὐτῆς, νὰ γίνω ὄργανον τυφλὸν εἰσασθήτω θελήσεώς της, ὃ ὅποιος ἐσυρόμην δέσιμος ὀπισθέν της, χωρὶς νὰ της εἰπῶ λέξιν πειρακτικὴν, ἂν καὶ τὸν χονδρὸν ἐκαίενον δὲν τὸν ἐλησμονοῦσα.

Ἐσιώπησαμεν ἐν τούτοις. Τὸ πείσμα τὸ γυναικεῖον εἶνε ὡσαν τὴν φωτιά. Μὴ τὸ φουθήσῃ θὰ ἀνάψῃ περισσύτερον καὶ θὰ σὲ πυροπόλησῃ.

Ήτο πολὺ σκεπτικὴ. Με ἀνέμενε ἠπιώτερον, ἰκέτην. Δὲν ἡξευρεν ὅτι καὶ ὃ φλογερότερος ἐραστής, πληττόμενος ἐν τῇ ἀξιόπρεπιᾷ του καὶ ἀδικούμενος, ὑψεύεται ὑπεράνω καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος. Δὲν ἡξευρε ὅτι ὃ ὑπὲρ τῆς τιμῆς ἀγωνιζόμενος ἀμύνεται καὶ φθάνει μέχρι τοῦ αἰσθημάτων της αὐτοσυντηρήσεως, ἔστω καὶ ὅταν τὸ ἐγὼ του κινδυνεύει νὰ καταπατηθῇ ἀπὸ τὸ προσφιλέστερον πρόσωπον, νὰ λακτισθῇ ἀπὸ τὸ κομπλίτερον πῆδι διὰ τὸ ὅποιον ἦτο ἐτοιμὸς διθυράμβους νὰ τονίσῃ καὶ ὅλα αὐτὰ, διότι τὸ θέλει ἕνας μοχθηρὸς ἢ μία ζηλότυπος—ὃ αἰώνιος τρίτος, καὶ μάλιστα ὅταν ὃ τρίτος αὐτὸς εἶνε ἀρσενικός καὶ... χωνδρός.

Ἐσηκώθη νὰ περιπατήσῃ. Τὴν ἠκολούθησα. Καὶ ἐσκεπτόμην. Τὸ ἔκαμνε ἀπὸ ἐρωτοτροπίαν, ἀπὸ φιλαρέσκειαν, ἀπὸ σεμνοτυφίαν; Με ἔραδιούργησαν αἱ φίλαι της ἐκ ζηλοτυπίας; Με παρέστησαν ὅτι θέλω ἀπλῶς νὰ παίζω μαζὶ της καὶ αὐτὴ ἠμύνετο τῆς ἀξιόπρεπιᾷς της; Ἦθελεν ἴσως νὰ κεντήσῃ περισσύτερον τὸ αἰσθηματὸν μου καὶ νὰ με τυφλώσῃ ἐξ ἔρωτος; Ἀγαποῦσε ἄλλον καὶ αἱ ὀμιλίες μας δὲν συνειθαζόντο μετὰ τὴν ἀληθινήν ἀγάπην της;

Εἰς καμμίαν ἐρώτησιν δὲν εὑρίσκα ἀπάντησιν. Δι' ἐν μόνον ἦμουν βέβαιος. Ὅτι ὑπέφερα. Καὶ ἐξηκολούθει ἡ σιγαλὴ πορεία μας, ἐξηκολούθει ἡ θλιβερὰ σιωπὴ, ἐξηκολούθει τὸ μυστήριον τῆς δυσαρροφησίας της. Αὐτὴ, πάντοτε ἀπὸ ὀργῆν ἐγὼ, ἄσπλος εἰς τὰ βέλη της.

— Μὴ λησμονεῖτε, τῆς λέγω, ὅτι κατὰ μὲν ὀφείλετε. Εἰπέτε μου τοῦλάχιστον πότε καὶ ποῦ ἐλέχθη ὃ φοβερόν αὐτὸς λόγος, ἂν δὲν ἔχετε τὴν εἰλικρίνειαν νὰ μού εἰπῆτε καὶ τί ἐλέχθη... Εἰπέτε μου τὸ καὶ σὰς ὑπόσχουμαι ἢ συγγνώμην τὴν ὅποιαν με ὄλην μου τὴν καρδιά θὰ σὰς ζητήσω νὰ εἶναι ἡ τελευταία λέξις, τὴν ὅποιαν ἐνώπιόν σας θὰ προσφέρω... Θὰ ἔχω αὐτὸν τὸν ἠρωισμόν. Ἀπὸ τὴν ταπεινώσιν τὴν ὅποιαν

ὑφίσταμαι, προτιμότερον μίαν πληγὴν. Ἀπὸ τὸ σκίτος τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὸ ὅποιον μ' ἐροῦσατε θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ συνέλω καὶ νὰ ριθῶ τὴν τελευταίαν μου ματιὰν ἐπάνω εἰς τὸ μεϊδιάμα σας καὶ νὰ ἐπαιτήσω τὴν μακροθυμίαν σας... Δὲν εἶμαι ὅπως με νομίζετε. Ὅχι! Δὲν ἀξίζω τοῦ μίσους σας. Ἀν ἐγνωρίζατε τὸν χαρακτῆρα μου, καλλίτερον συνήγορον ἀπὸ σὰς δὲν θὰ ἤθελα... Δὲν εἶμαι κακός. Καὶ ἐάν θελήσετε ἀκόμη νὰ με κάμετε κακόν, δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε. Ἐάν ποτὲ βουκαλιζόμενος ἀπὸ ὄνειρα ἐξήτησα νὰ μετριάσω μίαν λύπην ἣτις ἀπὸ μακρῶ βαρύνει τὴν ψυχὴν μου μετὰ τὸ ἀγνόν αἴσθημα τῆς φιλίας σας, πρὸς χάριν σας σήμερον τὸ πνίγω, ἀλλὰ νὰ ἡξεύρω τοῦλάχιστον ὅτι θὰ λείψῃ ἢ ὀργή σας αὐτὴ...

Πρώτην φοράν τὴν εἶδα νὰ συγκινηθῇ κάπως. Ἡ παλλομένη φωνὴ μου, ἢ ὅποια ἐπνίγετο εἰς ἔρωτα καὶ εἰς παράκωνον, τὴν ἐμάλαξε. Ἐκολακίεθαι ἀπὸ τὸν ταπεινὸν τρόπον, ὅστις ὀφείλετο εἰς τὴν κληθινὴν ἀγάπην μου. Τοῦ θυμοῦ ὃ ἀποπνευματικὸς καπνὸς ἤραιόυτο πρὸ τῆς πνοῆς τῆς ἀληθείας καὶ διελύετο.

Ἐγύρισε διὰ πρώτην φοράν ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ με ἐκύτταξε... Δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀντικρύσω. Ἦμην τόσον καταβεβλημένος ἠθικῶς! Ἡ ὑπεράσπισις μου ἔπνευε τὰ λείσθηκα. Τίποτε περισσύτερον, τίποτε ἀληθέστερον δὲν εἶχα νὰ προσθέσω. Δὲν κατῶρθωσα νὰ θυμώσω καὶ ἐγὼ, νὰ ἀπειλήσω. Ἦθέλησα νὰ συντρίψω ἀδεσπότευτος φήμας, συγχωρῶν τὴν γυναίκα ἣτις μού ἐπλήγωνε ἀδικίως τὴν φιλοτιμίαν, ἂν καὶ ἦμην ἱκανὸς νὰ ποδοπατήσω ὄχι ἕνα, δέκα ποδογύρους διὰ νὰ ἀπαλλάξω τὴν ζωὴν μου ἐνὸς ἐριόλτου...

Συνεινήθη καὶ με ὕψος ἤρεμεν, — ὡς φωτεινὴ Ἴρις κατόπιν μαύρης τρικυμίας, — μού λέγει:

- Ἐστὼ... Ἐπέρασε... Ἄς μὴ ὀμιλοῦμεν πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔγεινε, τὸ λησμονεῖ ἐντελῶς!
- Σεις πιθανὸν νὰ λησμονεῖτε εὐκόλα, ἀλλὰ πῶς νὰ λησμονήσω ἐγὼ τόσα σκληρὰ καὶ ἀδίκὰ λόγια;

Ἄλλ' αἴφνης ἠκολούθησαν εἰς τὴν κλίμακα ζωηροὶ διάλογοι. Ἦρχοντο εἰς τὸν κήπον καὶ οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν σελήνην.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος. Προσθησάμην ὅτι δὲν θὰ ἐβλεπόμεθα πλέον ἢ ἐάν ἐβλεπόμεθα θὰ εἴμεθα καὶ οἱ δύο τόσον ψυχροί, ὡστε δὲν θὰ ἐτόλμα κανεὶς μας ν' ἀνοίξῃ τοιαύτην ὀμιλίαν. Ἐφαίνετο ὅτι σχεδὸν εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ μού τὰ εἰπῇ ὅλα.

— Μήπως φοβεῖσθε ὅτι ἐάν μού εἰπῆτε ὅ,τι σὰς ζητῶ θὰ καταπέσῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ οἰκοδόμημα τὸ ὅποιον ἀνήγειρεν ἡ συκοφαντία; Δώσατέ μου τὸ δικαίωμα νὰ σὰς σέβουμαι...

ὠμιλήσατε εὐλικρινῶς. Μὴ φοβείσθε μήπως νικηθῆτε καὶ λάβω θέσιν κυριάρχου καὶ ὑποταχθῆτε. Ὅχι! σὰς τὸ ὑπόσχομαι...

— Λαμπρός δικηγόρος εἴσθε.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν εἶμαι τίποτε. Εἶμαι εἰς προσβεβλημένους χωρὶς νὰ ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, διότι εἴσθε γυνὴ καὶ μάλιστα γυνὴ ἡ ὁποῖα κατώρθωσε νὰ μὲ κάμνη ἄλλοτε νὰ ὀνειροπολήσω... Δύο στιγμὰ μὲς χωρίζουν... Λοιπὸν, ἐμπρός...

Ἡ αὐτὴ σιγή. Ἄλλ' ἤρχετο ἡ Φαιναρέττ.

— Ἡ Φαιναρέττ! ἔσπευσα νὰ ψιθυρίσω μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν.

Τὸ ἠφαιστειὸν ἐξεράγη. Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἐφρούαζε. Ἐνῶ ἤρεμος ἐντρύφα, ἐν μέσῳ σεληνόφωτι, εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ψυχῆς μου, ὠρθώθη αἰφνης καὶ μοῦ εἶπε μὲ θυμὸν:

— Δὲν ἔχω καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀδελφὴν μου. Αὐτὴ κάμνει ὅ,τι θέλει καὶ ἐγὼ ὅ,τι θέλω. Αὐτὴ κρίνει ἀλλέως τὰ πράγματα, ἐγὼ ἀλλέως.

Μὰ, ὅπωςδὴποτε, εἶναι ἀδελφὴ σας, καὶ μάλιστα μεγαλειτέρα...

— Σὰς εἶπα. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος. Ἄν σοῦ ἀρέσῃ αὐτή...

— Μὰ δὲν εἶδα δὲ πρώτη φοράν γυναῖκα. Τὰς ἔχω χορτάση...

Ἐταράχθη. Μ' ἐβλεπε ἤδη διαφορετικόν.

— Ὅστε θέλεις νὰ χορτάσης καὶ ἐμέ...

Πῆς τα καθαρά...

— Ἐγὼ εἰσέλθῃ — τ' ὁμολογῶ — εἰς πολλοὺς γυναικείους λαθυρίθους, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὰς τρικυμίας ἄς ἐδοκίμασα, ἀφήσατέ με νὰ ἀγκυροβολήσω ὀριστικῶς πλέυν εἰς τὸν λιμένα τῆς καρδίας σας...

— Ἐγὼ δὲν ἔχω καρδιά.

— Σὰς τὴν ἀντικαθιστῶ. Θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἰδικήν σας καὶ θὰ σὰς δώσω τὴν ἰδικήν μου.

— Ἀφήσατε τὰς εἰρωνείας.

Καὶ ἔστρεψε ὀπίσω διὰ νὰ μὴ συναντηθῶμεν μὲ τοὺς ἄλλους.

— Εἴσθε τὸσον θυμωμένη, ὥστε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε...

— Καιρὸς νὰ σὰς ὀμιλήσω, κύριε, καθαρά.

Ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, τὸ ξέρω. Αὐτὴ σοῦ ἀρέσῃ. Τὰ ἔχω ὅλα καταλάβῃ. Ἰδίως ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔπαιζεν ἐκεῖνη τὴν σερενάτα...

— Καὶ τὸ σουλάκι σας ἐγαύγιζε...

— Σιγὰ — σιγὰ θὰ πῆς πῶς τὸ ἔκαμα καὶ ἐπίτηδες. Δὲν μὲ γέλας, ὄχι... Ἐβασανίσθης διὰ νὰ μάθης τὴν ἀφορμὴν. Ἄλλ' ἐπρεδίδθης... Σὺ μόνος τὴν εἶπες τὴν ἀφορμὴν. Παῦσε λοιπὸν νὰ φλυαρῆς... Ἀρχίζω νὰ σὲ μισῶ, παῦσε...

Ἡ Φαιναρέττ! Τὸ ἀγγελικὸν αὐτὸ πλάσμα, ποῦ δὲν ἤξευρε τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ. Ἦλπισα πρὸς στιγμήν ὅτι ὅλα τὰ νύξια τῆς

τὰ ἔκαμνε διὰ νὰ συνενωθῶμεν, περισσότερον. Ἄλλὰ τώρα ἀπεκαλύπτετο διπλοῦν μίσος: πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἀδικαιολόγητα καὶ τὰ δύο φοβερά, ἐπικίνδυνα.

Τὶ νὰ τῆς εἰπῶ; Εἶχε τὴν πεποιθήσιν, ὥστε θὰ ἐκοπίαζα ματαίως ἄλλως τε οἱ ἄλλοι ἐπλησίαζαν...

Ἐχωρίσθημεν αὐτὴ ἐβάδισε δεξιὰ, ἐγὼ ἐκρύφθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρον — δένδρον καὶ ἐγὼ χωρὶς φύλλα, χωρὶς ἀγάπην.

Ἡ Φαιναρέττ μὲ ὄλην τῆς τὴν ἀγαθότητα ἔστρεξε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν Λίζαν.

— Γὰρ δὲς τοὺς ρωμαντικούς! Καὶ κρατοῦσα τὴν Λίζαν ἀπὸ τὸν βραχίονα τὴν σύρει πρὸς ἐμέ. Ἡ σελήνη πολὺ σὰς ἐνθουσιάζει... Τὸσον πολὺ, ὥστε ἐλησημονήσατε... ὅτι ὑπάρχουμε καὶ μεῖς.

Νεκρικὴ σιγὴ ἐσφράγιζε καὶ τῶν δύο μας τὰ χεῖλη.

— Ὁ παππούς μου, ξέρετε, τί ἔλεγεν; ἐξηκολούθησε μ' ἕνα χαμόγελο. Ὅτι τὴν νύκτα συγκινεῖται κανεὶς εὐκολώτερα καὶ περισσότερον...

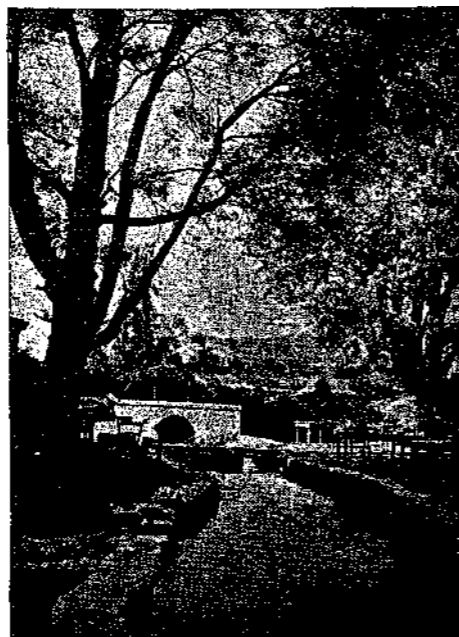
— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀληθὲς ἂν ἦσο καὶ σὺ εἰς τὴν συντροφιά τους... εἶπε μὰ ἐξαδελφοῦλα τῆς. Ἄλλ' ἐγὼ ἕνα ξέρω ὅτι τὴν νύκτα ὠραιότερα κανεὶς... κοιμάται.

Ἡ Λίζα ἀπώθησε βιαίως τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ ἔστρεξεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Μπα, ἀνταρσίες βλέπω... Μὴ τὴν συνερίζεσθε... Ἡ ἐπαρχία τὴν ἔκανε ἀγριοκάτσικο...

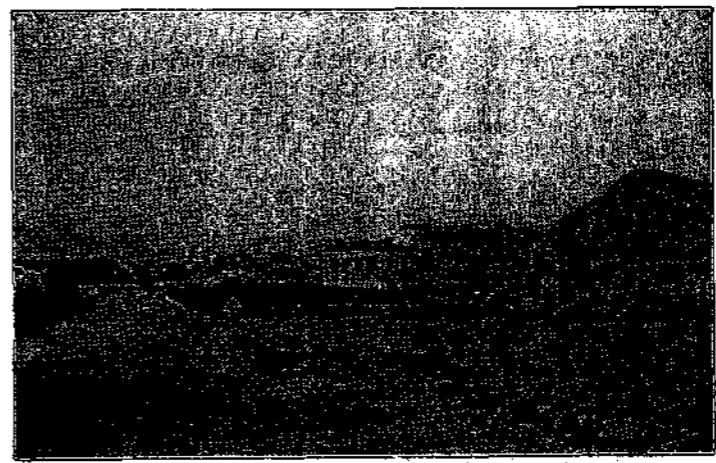
— Ποιὰ; τὴν Λίζα; Ἐσπευσε νὰ προσθήσῃ ἡ μικροσκοπικὴ κόρη τῆς θείας τῆς... Αὐτὴ εἶναι...

Καὶ ἔκαμε μίαν ἐκφραστικὴν χειρνομίαν.

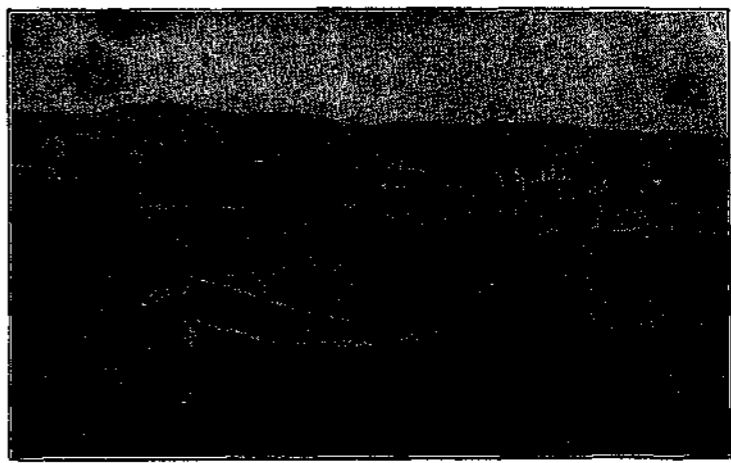

Κηφισσία

Κεφαλάρι

(Ἀνατολικὴ γέφυρα)

(Δυτικὴ γέφυρα)

ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν ξαναεἶδα τὴν Λίζα. Καὶ διὰ νὰ τὸ κατερθῶσω αὐτὸ, ἔκαμα ταξεῖδι. Ὅταν ἐγύρισα, εἶχε φύγῃ πάλιν διὰ τὴν ἐπαρχίαν μαζὴ μὲ τὴν θείαν τῆς.

Τὴν εἶχα ξεχάση. Τὸσο πολὺ μὲ εἶχεν ἀπογοητεύσῃ ἡ διαγωγή τῆς, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν Φαιναρέττην μοῦ ἔκαμνε κόπον νὰ τὴν βλέπω. Ἦθελα κάθε δεσμὸς ἀναμνήσεως μαζὴ τῆς νὰ κοπῇ. Μετὰ δύο μῆνας, ἡ Φαιναρέττ ἠρραβωνίζετο. Ἐσπευσα ἕνα δειλινὸ νὰ τὴν συγχαρῶ, καὶ τὴν εἶδα μόλις μειδιῶσαν. Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν ἤκουσα παρ' αὐτῆς, ὅτι κατὶ εἶχε νὰ μοῦ εἰπῇ «ἰδίαίτερος». Μοῦ ὤρισε ὦραν συνεντεύξεως τὴν ἐπομένην πρωΐ. Μετέβην εἰς τὸ σπῆτι μὲ καρδιόχτυπο. Χίλια πράγματα ἔβαλε ὁ νοῦς μου. Καὶ ἤκουσα αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἡ Λίζα εἶναι ἀρρωστὴ εἰς τὴν ἐπαρχία βαρεῖά. Ἡ θεία μοῦ γράφει ὅτι εἰς τὰ παραληρήματά τῆς ἀναφέρει διαρκῶς τὸν ἐμὸν ἑαυτὸν. Δὲν ἤξεύρω τί τρέχει μαζὴ σας, οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθω... Ἄλλὰ οἱ ἰατροὶ φοβοῦνται πολὺ, καὶ μία μένει ἐλπίς σωτηρίας. Πρέπει νὰ σὰς ἰδῇ. Αὐτὸ ἂν δὲν τὴν κάμῃ ἐντελῶς καλὰ, τούλαχιστον θὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασίν τῆς... Εἶναι

πολὺ αὐτὸ ποῦ σὰς ζητῶ... Ἄλλὰ σκεφθῆτε, πόσον θὰ εἶναι σωτήριον.

Τὸ ὑποσχεθῆν. Φαντάζεσαι τί μαρτύριον θὰ ἦτο δι' ἐμὲ μία τσιαυτὴ ἐπίσκεψίς!... Ἄλλὰ τὸ ἀπεφάσισα. Τὰ μάτια τῆς Φαιναρέττς μοῦ ἐζήτησαν αὐτὴν τὴν χάριν μὲ τὴν γλυκύτητα...

Εἶχα ἐτοιμάσῃ τὰς ἀποσκευάς μου, ὅταν λαμβάνω ἕνα κομψὸ γραμματάκι.

Ἦτο τῆς Φαιναρέττς. Μοῦ ἔγραφον ὅτι ὁ κίνδυνος ἀπεσοδήθη. Καὶ οὕτω ἀπεσοδήθη καὶ ἡ ἰδική μου τρικυμία. Πέρασε πολὺς καιρὸς. Σχεδὸν ἔτος. Ἦμουν εὐχαριστημένος μὲ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου, ὅταν ἔξαφνα μανθάνω ὅτι ἡ Λίζα... ἐνημφεύθη. Μὲ πᾶν οὔτε ἐρώτησα. Ἄλλὰ μόλις τὸ ἔμαθα, μὲ ἔπιασεν ἕνας νευρικός παροξυσμὸς. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκεῖνη ἐνόησα ὅτι τὴν ἀγαποῦσα. Τότε ἤρχισεν ἡ ἀγάπη ἡ ἀκοίμητος. Αὐτὴ ὠθεῖτο μακρὰν μου καὶ ἐγὼ ἐπλησίαζα πρὸς αὐτήν. Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἔχανα ὀριστικῶς καὶ διὰ παντός, ποῦ Κύριος εἶδε ἂν θὰ τὴν ξαναεἶδῃ, τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ἀγαποῦσα πολὺ... Ὡ καλλίτερα ν' ἀπέθνησκε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς...

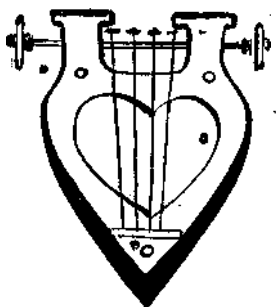
— Δέν ήξεύρω — τόν διέκοψα διὰ τὴν ἐλαττώσῳ τὴν τραγικότητά του — ἀν τῆς κάμνου πλέον ἐντύπωσιν οἱ χονδροὶ, δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι θὰ τρώγῃ ἐφεξῆς τῆς σαφῆς φητῆς χωρὶς λεμόνι, ἀφροῦ ἀρέσουν εἰς αὐτήν, καὶ ἀφροῦ ὅ,τι θέλει ἡ γυναῖκα, θέλει καὶ ὁ Θεός. Πολὺ περισσότερον ἕνας... σύζυγος. Τί λές καὶ σύ; Τὸ τέλος ὅμως δὲν τὸ βλέπω...

— Δέν ἐτέλειωσα. Αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχικὴ μου κατάστασις ὅταν δὲν εἶναι μιστὴ ὥρα, πού ἐνθ' ἠρχομένη ἐδῶ, τὴν βλέπω. Ναί, τὴν Λίζαν. Σὺν ὄνειρο μου φάνηκε. Τὴν εἶδα ν' ἀκουμπᾶ με κάποιαν κόρασιν εἰς τὸν βραχίονα ἐνός... φίλου μου. Καὶ αὐτὸς ὁ φίλος μου παλαιὸς συμμαθητῆς μου — εἶχα νὰ τὸν ἰδῶ δύο τρία χρόνια — με φωνάζει διὰ νὰ μου συστήσῃ τὴν κυρίαν του. Ψελλίσματα τυπικώτατα· μεϊδιάμα ἄχρουν· ἀλλὰ τὸ χέρι τῆς μου ἔσφιξε τόσον πλὴν τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἠσθάνθη τὸσφ θερμόν, ὥστε ἡ λανθάνουσα πυρκαϊὰ εἰς τὰ στήθη μου ἀνέζησε. Τὴν ἐχαίρετσα μετὰ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς μίαν σύζυγον ἐνός παλαιῦ φίλου μου.

— Καὶ τώρα τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη;
— Ὅταν ἀπεμακρύνθη καὶ εἶδα ν' ἀκουμπᾶ με περισσότεραν νοχέλειαν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ φίλου μου, μ' ἔπιασε μιὰ ἀπογοήτευσις φρικαλέα. Ἄλλος ἀν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐκαλλιέργει νέας σχέσεις καὶ ἴσως μετ' ἐπιτυχίας. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανός· ἄλλως τε, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀρχίζω νὰ ὄνειροπολῶ τὴν Φαιναρέτην... Ὡ ἐάν ἡ Λίζα εἶχε τῆς Φαιναρέτης τὴν ψυχὴ! Θὰ ἐχαλοῦσα τὸν κόσμον, ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο ἰδική μου. Καὶ ἐάν δὲν τὸ κατόρθωσα, θὰ αὐτοκτονήσω. Ἐν τούτοις αἰσθάνομαι κάποιαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Λίζαν. Μοῦ ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ γράψω ἕνα διήγημα.

— Τὸ διήγημά σου δὲν θὰ ἔχῃ πρωτοτυπίαν. Συμβαίνειν τόσφ συχνὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα χειρότερα ἀκόμη. Ἄλλὰ γράψε το· θὰ ἔχῃ ἕνα προτέρημα τὴν ἀλήθειαν. Ἄν θέλεις μάλιστα νὰ γίνω καὶ ἀνάδοχος. Ὁνίμασέ το, ὅπως καὶ εἶναι: «Αἰωνία κωμῶδια».

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Ὅταν τὰ κείνά τους δάκρυα χύνανε
Ἡ πάισορες, χλωμόφωγες λαμπάδες,
Κι' ἐτρέμαν ἢ σκιᾶς γύρω τὸ γύρω σου
Κι' ἐκλάθην τῆς χαμένες σου ὀμορφάδες.

Ὅταν μιὰ τρικυμία ἀπὸ θρήνονος φούσκωνε
Στὸ σπῆτι σου πού ὁ θάνατος τὸ βρήκε,
Τῆς σάλας ξάφρον ἢ θύρα ἀγάλια ἐσίταξε
Καὶ κάποιος μίση μῆθε, κάποιος μῆθε.

Κι' ἀντίμου ἀπ' τὸν καθρέφτη ἡ Μοῖρα ἐσιτάθηκε
Τὸν ἀκριβό, Βενέτικο καθρέφτη
Κι' ἐκεῖ πού ἡ ὀμορφιά σου ἐφεγγαβολάγει
Ἡ ζωτικιά ἢ θωριά τῆς τώρα πέφτει.

Κι' ἀπλώνει τὸ ραβδί τῆς μεγαλόσπερα
Καὶ σπῆς νυχτιάς τὴν ἄγρια τὴ φοβέρα
Ἀκούσθηκε ἕνας βόγγος κι' ἕνα γέλιο,
Κι' ἐρράγισε ὁ καθρέφτης πέρα-πέρα!

Καὶ τὸ πρῶτ' ἐταν σὲ ἐβγαλαν ἀμύλητη
Με τὰ λευκά καὶ τὰ ἄνθια στοιλιωμένα,
Κι' ἐμπρὸς ἀπὸ γῆ σάλα σὲ ἐπεράσανε
Κι' ἀπὸ τὴ θύρα ἐμπρὸς τὴν ἀνοιγμένη.

Ἐπάνω στὸν καθρέφτη τὸν κρυστάλλινον,
Κι' ἐνθ' τὸ κλάμμα δλόγυρα ξεσπάει,
Στεγνὴ φορὰ ἢ μορφή σου ὠραῖα βασιλευσεν
Καὶ αἶε με ἕνα πορῆταν· καὶ αἶε...

ΘΡΑΣ. ΣΩ' ΟΠΟΥΛΟΣ

* ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ *

ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ ΜΟΥ

Ὁ ποιητὴ καὶ μοναχὴ παρηγοριά μου
Ποῦ κλείς μέσα σου δλόκληρο οὐρανό!
Σὲ ἀνοίγω καὶ σὲ παίζω, καὶ ἡ καρδιά μου
Ἐλαφρόνεται καὶ παύω νὰ πονῶ.

Τῆς Πανδώρας τὸ κοντί, ποῦσαν κλεισμένα
Μέσα των ὄλα τὰ καλὰ, δὲν σὲ νικᾷ.
Μόνον ἔρωτος φιλιὰ πρωτοδοσομένα
Μπορεῖ νάνα ἀπὸ σένα πρὸ γλυκά...

Ἡ φωνή σου ἢ γλυκειά, σὸν ξεχειλίζει
Ἡ καρδιά μας ἀπὸ πόνον ἢ χαρὰ
Σὲ ἀνέκφραστη συγκίνησι χαρίζει
Μιάς οὐράνιας γλώσσας κύματα ἠχηρά.

Ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτος, οἱ πόνοι
Καταφεύγουνε σὲ σένα, καὶ ἡ Χαρὰ.
Καὶ ἡ Ἀσπὴ, σὸν τὸ μάτι τῆς στεγνώνει
Λίγα δάκρυα σὸν γυρεύει θροσερά...

(Τοῦ Ἄγγλου Leigh Hunt)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΡΩΜΕΝΟΣ

Η ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ *)

ΕΝ ΤΗ: ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ: ΚΑΙ ΤΗ: ΤΕΧΝΗ:

ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΓΑΥΠΤΙΚΗ

Τὸ νὰ ἀναγράψῃ κανεὶς ὅλας τὰς εἰκόνας αἰτινες ἔλαβον ὡς θέμα τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατον τῶν δύο τούτων ἐραστῶν δὲν εἶναι δόλου εὐκόλον. Ἀδύνατον εἶναι ὅπως κατατάξῃ κανεὶς μέσα εἰς ἀσθενὲς σημεῖωμα ὅλας τὰς εἰκόνας, αἰτινες εἰσὶν ἐγκατεσταμέναι εἰς τὸν κόσμον ὅλον. Οὐχ' ἤττον ἐλπίζομεν ὅτι θὰ πλησιάζωμεν κάπως εἰς τὴν ἀλήθειαν, περιζέμενοι τὰς πληροφορίας μας ἀπὸ σχετικῶς καλλιτεχνικῶς μελέτας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ἐν συμπλέγμα μαρμαρίνον τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας εὐρίσκεται παρὰ τῷ Bellenghi εἰς Ραβένναν, ἐν ἄλλο τοῦ Ἄγγλου A Munro ἠγοράσθη παρὰ τοῦ λέρδου Γλάδστον ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων. Ἐν ἄλλο ἀκόμη ὑπάρχει παρὰ τῷ κίρητι Pourtalés ἐν Παρισίοις, κατασκευασθὲν ἀπὸ τὸν Felie De Fauveau.

Τὰ συμπλέγματα διαδέχονται τὰ ἀνάγλυφα, ἐν οἷς ὁ καλλιτέχνης δύναται εὐχερέστερον καὶ ἐπιτυχέστερον νὰ ἐκτυλῆ τὸ θέμα. Καὶ τοιαῦτα εἶναι τῶν ἐξῆς:

Τοῦ Ἀντωνίου Elew (Ἐκθεσὶς Παρισίων 1831) τοῦ Γαστάνου Motelli (Ἐκθεσὶς τοῦ Λονδίνου τοῦ 1852) καὶ τοῦ Λέντος Buzzzi (Ἐκθεσὶς Φλωρεντίας 1861).

Μετὰ τὰ ἔργα ταῦτα τῆς γλυπτικῆς παραθέτομεν ἀλφαβητικὸν πίνακα τῶν ζωγράφων ἐκείνων αἰτινες ἔσχον ὡς θέμα τὸν ἔρωτα τούτων, παρατρέχοντες ἐννοεῖται τοὺς ἀπείρους εἰκονογράφους τῶν ἐκδόσεων τοῦ Δάντε, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Γουσταύου Δορὲ ἐξαιρουμένου:

Κάρλος Arienti (εἰκὼν παρὰ τῷ Ταγματάρχῃ Γουίδω Νουακ ἐν Zemberck τῆς Αὐστρίας).

Ἰωσήφ Bezzuoli (Ἐκθεσὶς τῆς Φλωρεντίας τοῦ 1816).

Φραγκίσκος Boccaccini (Ἐκθεσὶς Μιλάνου τοῦ 1858).

Ἀρνόλδος Μπαϊκλιν.

Ἀλέξανδρος Καμπανὲλ (Σύγχρονος Πινακοθήκη τῶν Παρισίων).

Ἰούλιος Καρλίνη (Ἐκθεσὶς Βενετίας τοῦ 1857).

Ἀλέξανδρος Καρπιάνη (Ἐκθεσὶς Τουρίνου τοῦ 1838).

*) Τέλος.

Felice Calaneo (Ἐκθεσὶς Μιλάνου τοῦ 1826).
Cosimo Condulineri (1839).

Paul Delaroche.
Descondres de Düsseldorf (Ἐκθεσὶς Βρυξελλῶν τοῦ 1851).

Ἐρρίκος Decaisne (Ἐκθεσὶς Λούδρου 1841).
De Zaderéze ἐκ Πετροπόλεως (Ἐκθεσὶς Βενετίας 1852).

Καῖσαρ Δουζι (Ἐκθεσὶς Μιλάνου 1831).
Ἀχιλλεὺς Φαρίνα (Ἐκθεσὶς Φλωρεντίας 1845).

Φραγκίσκος Φευρνιέ (Ἐκθεσὶς Φλωρεντίας 1828).

Ρεμουάλδος Franchi (Ἐκθεσὶς Φλωρεντίας 1844).

Ἰωσήφ Frascheri. Ὁ Frascheri ζωγράφος τὸν Παῦλον καὶ τὴν Φραγκίσκαν τρεῖς ἐκθέτων εἰς τὰς ἐν Μιλάνῳ ἐκθέσεις τοῦ 1826 καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ τοῦ 1861. Μία τῶν εἰκόνων τούτων ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Μαρκησίου Ala Ronzoni, ἡ δευτέρα διατηρεῖται ἐν τῇ Πινακοθήκῃ τῆς Σαβόνας, ἡ τρίτη, ἰδιοκτησία τῆς Κοινότητος τῆς Γενεύης, ἀποτελεῖ μέρος τῆς Πινακοθήκης Brignole Sale De Ferrari καὶ εὐρίσκεται ἐν τῷ Λευκῷ Μεγάρῳ.

Φραγκίσκος Giuliano (Ἐκθεσὶς Τουρίνου τοῦ 1856).

Giam Giacomo Henner (Σύγχρονος Πινακοθήκη Παρισίων).

Ἰωάννης Ingres. Τοῦ ζωγράφου τούτου σώζονται μερικὰ σχεδιαγράμματα δημοσιευθέντα ἀπὸ τὸν Uriarte καὶ δύο εἰκόνας: ἡ μία ἐν τῇ συγχρόνῳ Πινακοθήκῃ τῶν Παρισίων καὶ ἡ ἄλλη παρὰ τῷ κόμητι Turpin De Crissé.

Γάσπαρος Zandi. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνῆκε κατὰ τὸ 1788 εἰς τὸν μαρκησίου di Crequi καὶ ὡς ἐξῆς περιγράφεται εἰς τὰς Ἀναμνησεῖς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (Ρώμη 1788 τμ. Δ', σελ. 197.): «Κάθηται ἐπὶ εὐρέος ἐδράνου ἡ ἀτυχῆς γυνὴ καὶ ὁ ἀνδραδέλφος τῆς. Παρ' αὐτὸν εἶναι τράπεζα μικρὰ ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκειται βιβλίον. Ἐν ἄλλο βιβλίον εἶναι ἀνοιχτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων των: ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκον. Ἄλλ' εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἡ ἀνάγνωσις διεκόπη καὶ ἡ Φραγκίσκα ἀποθεῖ ἀσθενῶς τὰς τρυφερότητας τοῦ ἀφρονος ἀνδραδέλφου. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι θαυμασία περὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ σύνθεσιν, διατηρεῖ δὲ μεγάλην ὁμοιότητα περὶ τὰς ἐνδυμασίας τῆς ἐποχῆς. Αἱ φυσικογνωμῆαι εἶναι εὐγενεῖς καὶ ἐκφραστικαί, ἐν γένει δὲ χαρακτηρίζει τὴν εἰκόνα ἀρμυρία περὶ τὸν χρωματισμόν, ὅστις εἶναι λεπτὸς καὶ ἐπιβάλλων». Ἡ εἰκὼν τοῦ Zandi εἶναι ἀπὸ τὰς πρώτας, ἀπὸ ἐκείνας ἤδη αἰτινες ἔδωκαν τὴν πρώτην ὄθησιν εἰς τὸ θέμα τούτο, τὸ ὁποῖον τσοῦτον ἐξεμεταλεύθησαν βραδύτερον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ρομαντισμοῦ.

Ρωσοϊαπωνικός πόλεμος

Υποχώρησις Ρώσων

Κάρολος Λιβεράτη (Έκθεσις Φλωρεντίας 1833).

Ερρίκος Μέντη (Έκθεσις Λούβρου 1842).

Νικόλαος Μέντη (Εικόνη γενομένη κατ' εντολήν του Faufuet εκ Λιόρνου).

Ιωσήφ Pelavero (Έκθεσις Μιλάνου 1852).

Γαετάνος Piattoli (Έκθ. Φλωρεντίας 1820).

Φραγκίσκος Ηοδίστη (Εικόνη εν τῇ ἐπαύλει του κόμητος Solà εις Bolverelo Tremezzo).

Γαετάνος Προβιάντη (Εικόνη παρά τῷ ζωγράφῳ Ἱερωνίμῳ Cairati ἐν Μονάχῳ).

Δάντε Γαβριήλ Ροσσέττη.

Ἀττίλιος Runcaldier (Εικόνη εν τῷ Ἀναγνωστηρίῳ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ραβέννης).

N. Sanesi (Ἀναπαρασταθεῖσα ὑπὸ του M. Dinì ἐν Φλωρεντίᾳ).

Ary Scheffer. (Σύγχρονος Πινακοθήκη τῶν Παρισίων. Ἐξετέθη εἰς τὸ Λούβρον τὸ 1835.

Τὸ πρωτότυπον ἐπωλήθη εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀντὶ 43 χιλιάδων φράγκων χρυσῶν εἰς τὸν Δούκα του Ὁρλεαν.

Γεώργιος Walls (εὑρίσκειται παρά τῷ ἰδίῳ ζωγράφῳ).

Διὰ μερικὰς ἐκ τούτων θὰ γράψωμεν ὀλίγας λέξεις.

Ἡ δυνατωτέρα ἴσως εἰς ἐμπνευσιν εἶναι ἡ ὑπὸ του μεγάλου Μπαϊκλιν γενεμένη. Ὁ Παῦλος τὴν σύρει ἀπὸ τὸν ἀριστερόν βραχίονα, ἐνῶ ἐκείνη λιπόθυμος κλαίει. Ἐχει τὴν δυνάμιν περὶ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ἐντέλειαν περὶ τὰς γραμμάς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὥστε δικαίως θεω-

ρεῖται ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα του μεγάλου τούτου ζωγράφου.

Αἱ ἐπὶ του θέματος τούτου τρεῖς εἰκόνες του συγχρόνου Γάλλου εἰκονογράφου Γουσταίου Δαρὲ ἀποπνέουσι μίαν γαλήνην ὑπερκόσμιον, ἰδίως ἐκείνη ἐν ἣ ἡ Φραγκίσκα κρατουμένη ἀπὸ τὸν λαμὸν του Παύλου ὑψοῦται ὑπεράνω τῆς κορυφῆς του ὑψηλοτέρου ὄρους, διευθυνομένη πρὸς τὸ ἀχανές του οὐρανοῦ. Ἐχει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἁρμονίαν ἡ εἰκὼν αὕτη!

Ἡ παραστατικωτέρα καὶ ζωγραφικωτέρα πασῶν ἀναμφιβόλως ἦτο ἡ του G. Ingres εἰκὼν ἡ σωζομένη ἐν τῇ συγχρόνῳ Πινακοθήκῃ τῶν Παρισίων. Παριστᾷ τὴν Φραγκίσκαν ἀπεθίτουσαν κατὰ γῆς τὸ προαγωγὸν βιβλίον, ἐνῶ ὁ Παῦλος γεμάτος πῦρ καὶ ἔρωτα τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ τὴν φιλεῖ, ὅπως λέγει ὁ Δάντε:

La bocca mi bacio tutto tremante.

Καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἔρχεται νὰ ταραξῆ ὁ σίζυγος. Ὁ ζωγράφος ἐν τῇ ὄψει τῆς συνθετικῆς συλλήψεώς του δὲν ἠθέλησε νὰ ταραξῆ τὴν γαλήνην του συνόλου εἰς τὴν ἁρμονίαν του ἔρωτος διὰ τῆς ὀργισμένης μορφῆς του ἀτμασθέντος συζύγου καὶ δὲν παρουσιάζει αὐτὸν εἰς τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ μόνον ὁ εἰς τῶν ποδῶν του καὶ ἡ χεὶρ του σύρουσα σπάθην φαίνεται διὰ μέσου του ἀνασυρμένου παραπετάσματος. Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἀπατώμαι ὡς πρὸς τὴν

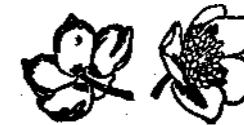
καλλιτεχνικὴν μου κρίσιν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι θαυμασία.

Τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ἐμπνεύσεως δύναται νὰ θεωρηθῆ καὶ ἡ ἑτέρα εἰκὼν του A. Cabanel: Ὁ θάνατος του Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας, σωζομένη ἐν τῷ Μουσείῳ του Λουξεμβούργου. Ἡ Φραγκίσκα νεκρὰ ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἐδράνου, ἐνῶ ὁ Παῦλος ἐκπνέων μετὰ τὴν τελευταίαν πνοὴν εἰς τὸ στίγμα τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ ἐκπνέει πλησίον τῆς.

Ἀναμφιβόλως τὸ θεσπέσιον μέρος τῆς Δαντείου ἐποποιίας, ὁ ἔρωσ του Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας, θὰ ἐνέπνευσε καὶ πλείστους ἄλλους ζωγράφους, ὡν τὸ ὄνομα δὲν συμπεριελήφθη ἐνταῦθα, διότι ἀτυχῶς αἱ πηγαί μας δὲν ἦσαν ἐντελεῖς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ κληθῶμεν ὅτι οὐδένα ζωγράφων παρελείψαμεν.

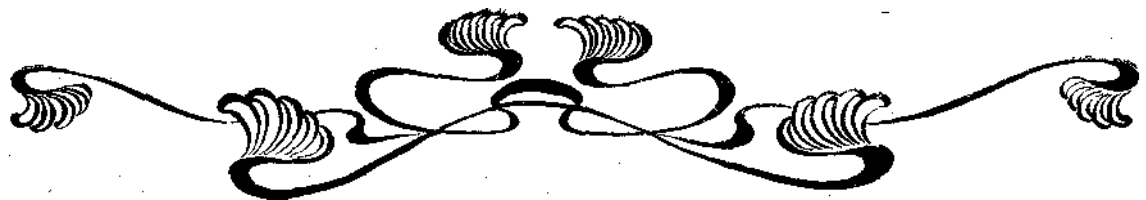
Οὐχ' ἦττον ἡμεῖς προσπαθήσαμεν νὰ καταστήσωμεν τὴν μονογραφίαν ταύτην ὅσον εἶεν τὴν τελειωτέραν, πάντα δὲ ἀναγνώστην γνωρίζοντα παραλείψιν τινα παρακαλοῦμεν ὅπως λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ ἀνακοινώσῃ ἡμῖν τὴν ἔλλειψιν ταύτην.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Ρωσοϊαπωνικός πόλεμος

Υποχώρησις Ρώσων ἐκ Για - λου

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΝΙΚ. ΑΛΕΚΤΟΡΙΔΗΣ

Ν ἡ Διιθνής Ἐχθεσίς Ἀθη-
νῶν ἡ πέρυσιν ἐν τῷ Ζαπ-
πεῖῳ Μεγάρῳ γενομένη ἐπέτυ-
χεν ἡ ἀπέτυχε δὲν θέλω νὰ ἐ-
ξετάσω, ὀφείλω ὅμως νὰ ὁμο-
λογήσω ὅτι μὲ ὅλας τὰς ἀμαρ-
τίας αὐτῆς, ἀπεκάλυψεν ἡμῖν,
εἰς βαθμῶν ἐξεγείροντα τὴν ἔθ-
νικὴν φιλαυτίαν, τὴν τελειότη-
τα καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ Ἑλ-
ληνος εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς

κλάδους τῆς βιομηχανίας.
Εἰς τὴν Ἐχθεσιν αὐτὴν ὀφείλομεν καὶ τὴν γνωρι-
μίαν νεαροῦ μὲν εἰσέτι, ἀλλ' εὐέλπιδος καλλιτέχνου,
δρμημένου ἐκ τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος καὶ ἐγκυκα-
σταθέντος ὁριστικῶς εἰς τὴν κοίτιδα τῆς τέχνης.
Πρὶν ἢ γνωρίσω προσωπικῶς τὸν κ. Νικ. Ἀλεκτο-
ριδὴν, ἐξετίμησα αὐτὸν ἐκ δύο πινάκων τοῦ οὗς εἶχεν
ἐκθέσει πέρυσιν ἐν τῷ Ζαππεῖῳ, παριστανόντων τὸν
«Θάνατον τοῦ Ἀθέου» καὶ τὴν «Διπλὴν προσευχὴν».
Οἱ ἐν λόγῳ πίνακες ἐφείλκυσαν μεγάλως τὴν προσο-
χὴν μου, τὸσον διὰ τὸ ἀσύνηθες τοῦ θέματος, ὅσον διὰ
τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ἡ προξενηθεῖσα μοι ἐντύπωσις ὑπῆρξε βραθεῖα καὶ
δεδικαιολογημένη. Εἶχον συνηθίσει ἀπὸ τίνος χρόνου,
εἰς τὰ ἔργα Ἑλλήνων ζωγρῶν, νὰ μὴ βλέπω ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον ἤθελον νὰ βλέπω, ἰ. χ. ποιήσιν, ἰδανικό-
τητα καὶ ἀλήθειαν συγχρόνως. Ἔργα ἡμερόβια, τῆς
στιγμῆς, ἀνευ οὐδεμιᾶς ψυχολογίας, ἀνευ σοβαρᾶς
σπουδῆς, συνθεταμένα ἂν αἰσθητῶς, μὴ διδάσκοντα, μὴ
ἠθικοποιῶντα, ἀλλὰ τέρποντα μόνον στιγμιαίως, ἔργα
τοιὰῦτα ἐξετίθεντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὴ ἔχοντα ἄλ-
λον σκοπὸν ἢ τὸν ἐμπορικόν. Τοῦτο μ' ἀπεγοήτευε.

Ὁ δεινὸς Charles Blanc λέγει ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ἀρ-
εσκε καὶ τέρπει δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καλόν. Πόσα
πράγματα εἶναι εὐάρεστα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας χω-
ρὶς ἐν τούτοις νὰ ἴναι ὠραῖα. Αἱ ἀπολαύσεις τῆς τρα-
πέζης ἰ. χ. δύναται νὰ ὀνομασθῶσιν ὠραῖαι; Πολ-
λοὶ λαοὶ εὐρίσκουσι τὸν καφὲν καὶ τὸ τῆτον εὐχάρι-
στα. Δύναται τις διὰ τούτο νὰ εἴπῃ ὅτι ταῦτα εἶναι
ὠραῖαι οὐσίαι;

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἀπατᾷ. Ἐν ἀντικείμενον δύ-
ναται νὰ σᾶς ἀρέσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλ' ὅταν τὸ
ἐξετάσητε εὐρίσκετε αὐτὸ οὐχὶ πλέον ὠραῖον. Τὸ
ὠραῖον εὐρίσκεται ἐν τῇ ἰδανικότητι. Ἐν τῇ τέχνῃ
ἰδίως, τὸ ὠραῖον δὲν γεννᾶται ἢ μόνον κατόπιν σπου-
δῆς μεγάλῃς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας. Τὸ νὰ εἶπῃς
πινελίαι ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἐν βίᾳ, δὲν σημαίνει ὅτι κα-
τάρθωσις νὰ πράξῃς τι καλόν. Τὸ καλὸν εὐρῆται ἐν
τῇ ἀρμονίᾳ τοῦ θέματος μετὰ τῆς ἐκτελέσεως. Πόσοι
ἀρά γε προσέγγον εἰς τούτο; Δυστυχῶς οἱ τοιοῦτοι
μετροῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων.

Φρονῶ ὅτι ὁ κ. Ἀλεκτοριδὴς βαδίζει ὀρθὴν ὁδόν.
Εἶναι προσεκτικὸς πολὺ, καταντᾷ κλασικιστῆς, ὅπερ
βεβαίως δὲν εἶναι ἐλάττωμα. Ἀφοῦ ἐκλέξῃ τὸ θέμα
του καὶ τὸ μελετήσῃ καλῶς, προσέχει μὲγάλως ὥστε

ἡ ἐκτέλεσις νὰ συμβαδίζῃ ἀρμονικῶς πρὸς τὸ θέμα.
Εἰς δωμάτιον ἐπιθανάτου ἀποφεύγει τὰ ζωηρὰ χρώ-
ματα. Ἐκεῖ ὅπου τὸ πένθος ἐναχῆται δὲν χωρεῖ ἡ
ζωηρότης. Εἶναι ψυχολόγος. Εὐχόμεναι νὰ ἐξακολου-
θῆσῃ οὕτω ἐργαζόμενος. Δὲν θὰ μετανοήσῃ, ὡς εἶ-
ναι βέβαιος.

Ἡ ἐν τῷ ζωγραφεῖῳ του ἐπίσκεψις πείθει πάντα
γνωστὴν τῆς τέχνης ὅτι ὁ κ. Ἀλεκτοριδὴς εἶναι ζω-
γράφος ἰκανώτατος. Ὅτι δὲν ὑπόσχεται, ἀλλ' εἶναι
ἤδη. Τὸ τάλαντόν του εἶναι φανερόν. Γνωρίζει τί ζη-
τεῖ, δὲν βαδίζει ψηλαφῶν. Ἐκτελεῖ ἀσφαλῶς τὴν σὺλ-
ληφθεῖσαν ἰδέαν.

Ἐχει ἀρκετὰ ἔργα καὶ πολλὰ σκίτσα ἀξία πολλῆς
προσοχῆς. Δὲν θὰ ὁμιλήσω ἐνταῦθα περὶ τῶν προσω-
πογραφῶν του, διότι μετ' ὅσα κἀν τινες λέγουσιν, ἐγὼ
ἐξακολουθῶ φρονῶν ὅτι ὁ καλὸς ζωγράφος δὲν δύνα-
ται μόνον νὰ κριθῆ ἐκ τῶν προσωπογραφῶν. Ἡ λυ-
δία λίθος ἐκάστου καλλιτέχνου εἶναι τὰ ἔργα τῆς ἐμ-
πνεύσεως, ὅπου ἀπαιτεῖται, πλὴν τῆς καλῆς ἐκτελέ-
σεως, ἡ καλὴ ἐκλογή τοῦ θέματος, ἡ προσήκουσα
ψυχολογία ἐν τῇ συνθέσει καὶ τῷ χρωματισμῷ. Ἡ
δύναμις τῆς διδακτικῆς ἢ ἐμπερικλείει ἐν ἑαυτῇ ἡ
ζωγραφικὴ, λέγει ὁ Blanc, χωρὶς αὐτὴ νὰ εἶναι ἰε-
ρακόστολος, οὔτε διδάσκαλος τῆς ἠθικῆς, μεταρσιτοῖ
ἡμᾶς εἰς ὑψηλὰς σφαῖρας, διότι μᾶς συγκινεῖ καὶ διότι
ἐγείρει ἐν ἡμῖν ἐμπνεύσεις εὐγενεῖς καὶ ἠθικὰς.

Ὁ «Ἄθεος» καὶ ἡ «Προσευχὴ» τοῦ κ. Ἀλεκτορί-
δου θαυμασίως ἐπιτελοῦν τὸ καθήκον τούτου. Περὶ τῶν
δύο τούτων ἔργων θὰ ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσω ἐκτενῶς
ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπει τούτο ὁ χρόνος, ὁ εὐ-
μενῶς παραχωρηθεῖς μοι ὑπὸ τῆς φίλης διευθύνσεως
τῆς «Πινακοθήκης». Ἀρκούμαι νὰ εἴπω ὅτι ὀλίγα
σύγχρονα Ἑλλήνων ἔργα μοι ἐπροξένησαν τόσην βλ-
θεῖαν ἐντύπωσιν, ὅσην οἱ δύο οὗτοι πίνακες. Ἑλλωμέν
ἤδη εἰς ἔργα ἅτινα εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ὀκρίθαντος
ἐκτελούμενα ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου τούτου. Τὸ «Ἐω-
θινὸν ἔσμα» εἶναι ἔργον ποιητικωτάτης σὺληψεως,
ἔργον χαρακτηρῶ μαλλον διακοσμητικόν (rappelle
decoratif). Πέντε ἱέρεια ἐν τοπαίῳ φανταστικῷ, ἰστά-
μεναι περὶ δένδρου ἱεροῦ, ἀναπέμπουν εἰς τὸν οὐρανόν
τὴν δέησίν των, ἐνῶ γλυκύτατον φῶς σκορπίζε-
ται ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων καὶ τῶν δένδρων, ἄτι-
να μακρόθεν ἀναφαίνονται ἀμυδρῶς μὲ θαυμασίαν καὶ
ιδεώδη ἀποψιν. Τὸ «Φίλημα» (τρίπτυχον) εἶναι ἐμ-
πνευστικῆς ὡραιότητος καὶ συγκινητικωτέρας δύσκο-
λον νὰ φαντασθῆ τις. Ἐν τῇ πρώτῃ εἰκόνι, μία μῆ-
τηρ ἀσπάζεται περιπαθῶς τὸ βρέφος τῆς. Ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ, δύο ἐρασταὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους καὶ ἡ τρίτη
εἰκὼν ἡ παριστάνουσα τὸ τρίτον φίλημα εἶναι ὑπερό-
χος τραγιῆ, διότι παρουσιάζει νεαρὰν γυναῖκα ἀσπα-
ζομένην τὸ ψυχρὸν μάρμαρον ἑνὸς τάφου. Τὸ ἔργον
τούτου ἐκτιμηθὲν ἐν καιρῷ, ἀφεύκτως θὰ προκαλέσῃ
τὴν ἐκτίμησιν τῶν εἰδικῶν, εἶναι δὲ πεπεισμένος ὅτι
τούτο θὰ χρησιμεύσῃ ὡς στολοδόχης διὰ τὴν ψῆμην
τοῦ καλλιτέχνου.

Τί δὲ νὰ εἴπω καὶ περὶ τοῦ «Κατασκόπου» καὶ
περὶ τῶν ἄλλων ἔργων του; εἶναι ὀλέκλῃρος πινα-
κοθήκη σκίτσων, ἧς ἡ περιγραφή καὶ ἡ ἀνάλυσις
ἔσται λίαν μικρὰ. εὐχόμεναι μόνον ὅπως ὁ καλλιτέ-
χνης ἐκτέλεσῃ αὐτὰ μίαν ἡμέραν, ὅπως πλουτίσῃ τὴν
μὴ εἰσέτι πλουσίαν ἑλληνικὴν πινακοθήκην.

ΑΛΕΞ. ΠΕΡΑΙΚΙΔΗΣ

* ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ *

ΕΙΝΕ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Εἶνε ἡ ψυχὴ μου πεταλοῦδα
Καὶ δλο νὰ καὶ γυρεύει
Πάντα ὀσὶ φλόγα τριγυρίζει
Πάντα ἡ φλόγα τὴ μαγεύει.

Εἶνε ἡ ψυχὴ μου πεταλοῦδα
Καὶ κάθε πόθος τῆς κρυφὸς
Καὶ κάθε μυστικὸ ὄνειρό τῆς
Εἶνε τριανταφυλλῆνο φῶς.

Εἶνε ἡ ψυχὴ μου πεταλοῦδα,
Μὰ θὰ καὶ ὀσὶ ὄνειρά τῆς
Γιατ' εἶν' ἡ φλόγα πειὸ μεγάλη
Ἄπ' τὰ φτερά τῆς.

*

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τὴ βαρεῖα ταφόπειρα
Κάποιος μὸν κυλάει
Κι' ἕνας ποῦ ἐκοιμήθηκε
Μέσα μου ξυπνάει.

Ὄνειρα ποῦ πέρασαν
Καὶ λησμοιηθῆκαν
Τραγουδάκια ποδοβυσαν
Ἄνθη ποῦ χαθῆκαν.

Ὄλα ἀναστηθῆκανε
Βγῆκαν ἀπ' τὰ βῆθη
Ἄπ' τὸν ἄσπρο τάφο τους
Ποῦχω μέσ' σὶα σιῆθη.

Καὶ μὲ ξαναπῆρανε
Στὰ φτερά μὲ βία
Καὶ μὲ ξαναφῆρανε
Ἐστὴν παληὰ ἐκκλησία

Ὄπον εἰλειούρησα
Μίαν ἀγῆ τοῦ Ἀπρίλη
Καὶ σκυμμένος ἔγραφα
Στὸ χλωμὸ καντῦλι,

Τὸ παληὸ στασίδι μου
βρεῖκα ὀσὶ ἀγωνάρι

Ν. Ἀλεκτοριδίου

Ὁ ἄθεος

Κι' ἔγυρα ἐκεῖ πῆλνιος
Τὸ παληὸ τροπάρι.

Φῶς καθάριο ἐπέρασε
Ἄπὸ τὸ φεγγίτη
Κι' ἔλουσε τὸ πανάγιο
Μαρμαρένιο σπῆτι.

Κι' ὄλα γόρω ἐλάμφανε,
Μὰ ἡ καμπάνες μόνο
Σ' ἕνα κάποιον πένθιμο
Ἐχτυποῦσαν τόνο.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΥΛΟΒΙΤΣ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Ε δλην τήν ταπεινότητα του εξωτερικού του, θαρρείς ότι στέκεται υπέρφρον το σπίτι όπου εγεννήθη ο Φώσκολος πλησίον εις τας ύψηλας γειτονικας οικίας.

Το πενιχρόν και μονόροφον σπίτι, με τους χαμηλούς τοίχους, με τα

δύο παράθυρα, υπήρξεν ή ταπεινή κοιτίς του ενδόξου τέκνου της Ζακύνθου, του μεγαλοφυούς δώρου της Ελλάδος προς την Ιταλίαν.

Εις το μικρόν αυτό οίκημα πρό ενός αιώνος και πλέον, κατά των Ιανουαρίων του 1778 είδε το φώς της ζωής ο Ούγος Φώσκολος και έντός του πενιχρού περιβάλλοντος του ταπεινού τούτου οικήματος διεπλάσθη ο χαρακτήρ του παιδός. Έδω διέρρευσαν τα έτη της νεαρής ηλικίας του, της τέσον ταρραχώδους, ή έποια, νομίζεις, ότι προσεμήνευ με τας παιδικάς αταξίας την μέλλουσαν επανάστασιν της μεγάλης ψυχής του Φωσκόλου. Έδω κατέγινεν εις τας πρώτας σπουδάς και έδω έγραψε τους πρώτους στίχους.

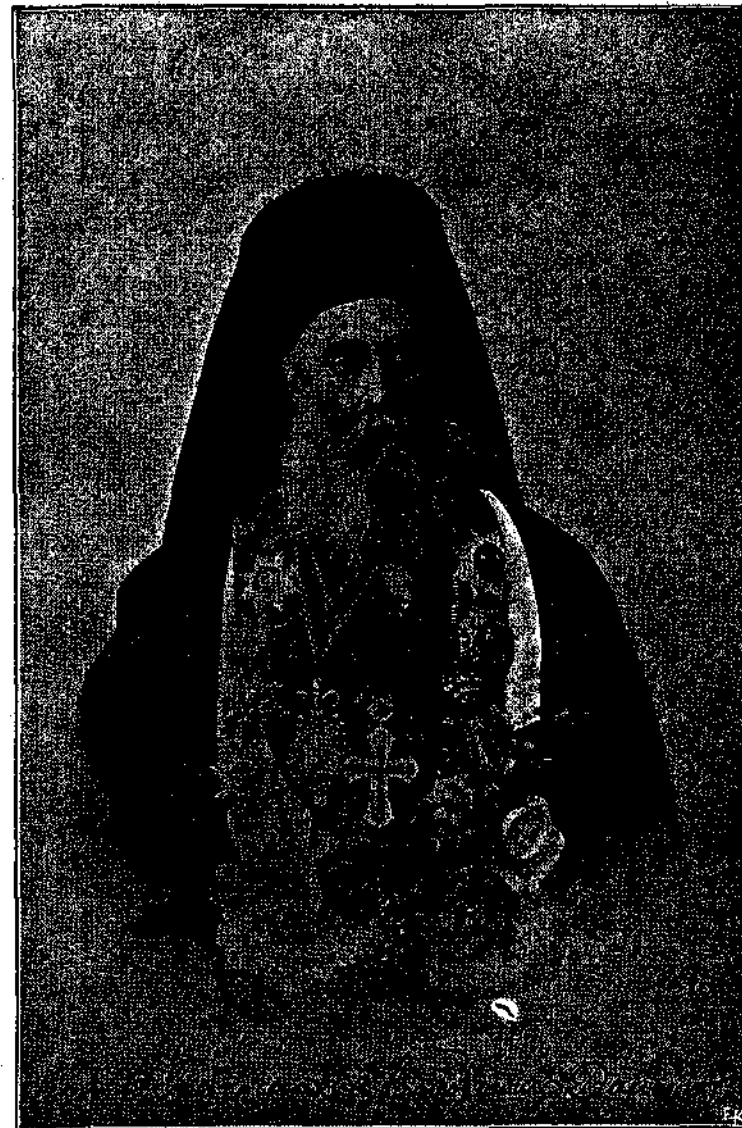
Πόσας φορές κατόπιν εις το διάστημα της ζωής του ο άτυχής ποιητής ότε κατώκει εις τας πενιχράς οικήματα του Λονδίνου πάσων από τας ποταπας καταδιώξεις των έχθρών του, θα ένθυμήθη την ταπεινήν του οικίαν, και θα έπόθησε την γαλήνην, ήν άπήλαυεν εκεί, μαζί με τας αγρύπνους περιποιήσεις, άς έπεδαψίλευεν το μητρικόν φίλτρον!

Δέν γνωρίζομεν πολλά πράγματα περί της ιστορίας του οικήματος τούτου. Του χρόνου ή ροή συμπάρευσεν κάθε τι το όποιον θα ήδύνατο να μάς παράσχη σχετικας πληροφορίας και τών έτών ή απόστασις άν ουδέν διέσωσεν, έσθεάσθη όμως το πενιχρόν λίκνον του ενδόξου ποιητού.

Γνωρίζομεν μόνον, καθώς άλλως τε φαίνεται και εκ της πτωχικής οικίας, ότι ή οικογένεια του Φωσκόλου δέν ήτο διόλου εύπορος.

Με στερήσεις λοιπόν έζησε τα πρώτα του έτη ο Ούγος μέχρις ότου ανεχώρησεν από την γενέθλιον γήν διά να μη επιστρέψη πλέον ούτε ζών, ούτε νεκός, διότι και τα όστα του έπρόλαβεν να τα παραλάβη εκ του άγγλικού γώματος ή Ιταλία. Δεκαεξαετής ήτο, ότε μετά τον θάνατον του πατρός του, μετέβη μετά της οικογενείας του εις Βενετίαν.

Πατήληθον χρόνοι πολλοί εκτοτε. Ο οικίσκος είχε καταντήσει έλεεινός και έτοιμόρροπος. Τίς είδε πόσαι θα κατώκησαν εκεί! Πόσαι αμαθείς άθρωποι, πόσαι πτωχάι υπάρξεις έζησαν εις την ένδοξον εκείνην φωλιάν. Πόσαι άνήτοιι έμιλίας, πόσαι ύβρεις, πόσαι βλασφημίας θα άντήχησαν εκεί όπου ήκούοντο του

Ούγου αι θορυβώδεις κραυγαι και της καλής του μητρος αι ήρεμοι συμβουλαί ή αι γλυκεΐαι επιτιμήσεις.

Ο εργάτης ο διακείμενός εκεί ήγγόνει ότι κάτω από την ιδίαν στέγην είδε τή φώς μία μεγάλη διάνοια, δόξα της πατρίδος του.

Κατόπιν το ισόγειον ένοικιάσθη οίνοπωλειών.

Υστερον ακόμη, το έτοιμόρροπον οίκημα, ώσαν ύπαρξας και αυτό, ήσθάνετο το βέρος των έτών και δέν έχρησίμευε πλέον εις τίποτε! Εκείτο εκεί εγκαταλειμμένον και άγνωστον.

Έξετέθη εις πλειστηριασμόν και ήγοράσθη υπό ενός κερδοσκόπου.

Τότε ή τύχη του άπερασίσθη. "Αν τα έτη το έσεβάσθησαν το ένδοξον οίκημα, ή ανθρωπινή περιφρόνησις συνοδευομένη με παχυλήν άμάθειαν και πτωχείαν ιδανικών, ουδ' έλογάριαζεν ένα κλυδόςπιτο με καταρρεύουσιν στέγην, κηκογτισμένον, το όποιον δέν έχρησίμευε εις άλλο παρά να άσχημίζη τον δρόμον.

Και θα έτελείτο το έργον της καταστροφής το έπιών θα κατεδίκαζε την φιλόμουσον Ζακύνθον εις τας σκώματα και τας ειρωνείας παντός πολιτισμένου τόπου, παντός ανθρώπου άνεπτυγμένου γνωρίζοντος να εκτιμά το πνεύμα και να γονυπετή πρό της ένδόξου κοιτίδος, όσον ταπεινή και άν είναι ενός μεγάλου ποι-

ητού. Ο μικρός οικίσκος: θα κατεδαφίζετο άν ο κύκλος των Ζακυνθίων λογίων") δέν ήγειρα φωνήν έντόνου διαμαρτυρήσεως.

Και το σπίτι του Φωσκόλου έσώθη από την καταστροφήν. Το οίκημα έκείνο υπό την θύραν του όποιου ή Δόξα παρήλθεν μίην ήμέραν έναποθέτουσα επί του μετώπου του Φωσκόλου το υπερκόσμιον φίλημα της και προμηνύουσα, εις τας βρεφικά θρηνηδώματα, θείας μολπας άληθοϋς ποιήσεως, το οίκημα έκείνο δέν έπρεπε να καταστραφή και δέν κατεστράφη.

"Όλα ήσαν έτοιμα, αι προπαρασκευαί της κατεδαφίσεως είχαν άργήσει. Οι λίθοι έλαξεύοντο. Άμμος και άσβεστος και πάντα τα χρεϊώδη έσφορεύθησαν πρό

*) Επρωτοιοιάτησαν τότε (1885) έπιτυχόντες την διάοωσιν της οικίας ο μακαρίτης Ιστοριογράφος Χιώτης, ο μεσαιωνοδίφης κ. Δεβιάζης και ο ποιητής κ. Άνδρέας Μαρτζώκης, οι όποιοι δι' άρθρων εις τον έγχώριον και Ιταλικόν τύπον υπέδειξαν εις τον δήμαρχον και το δημοικόν συμβούλιον ποίον ήτο το καθήκον των.

Ο κ. Δεβιάζης τώρα είναι ο έφορος της Φωσκολιακής βιβλιοθήκης, πολύ εργασθείς προς πλουτισμόν αυτής.

του ταπεινού οικίσκου. Ἄλλα τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἀνεστάλη. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀποφατίζει τὴν ἀγορὰν...

Καὶ τώρα τὸ σπίτι τοῦ Φωσκόλου εἶναι Φωσκολοιανὴ βιβλιοθήκη. Μέσα εἰς τὰς θήκας αἱ ἑποῖαι καλύπτουν καὶ τοὺς τέσσαρας τοίχους τῶν δωματίων φυλάσσεται πᾶν ὅ,τι ἐγγράφῃ διὰ τὸν Φωσκόλον, αἱ περισσότερα τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῶν ἔργων του, καὶ ἐν ἰδίῳ γραφον ποίημά του.

Βαθυδὸν ἡ βιβλιοθήκη ἐπλουτίσθη διὰ βιβλίον παντὸς εἶδους καὶ ἄλλων μικρῶν δωρημάτων.

Ὁ οικίσκος εἶναι ἀκόμη ταπεινὸς καὶ σεμνοπρεπῆς. Ἔχει τὴν ἀπλότητα βωμοῦ καὶ μὴ ἐμπνέει τὴν κατάνυξιν ἐκκλησίας. Τὸ πρῶτον δωμάτιον κοσμεῖται μὲ διαφόρους εἰκονογραφίας. Δύο εἰκονίζουσι τὸν Φωσκόλον μίᾳ ἄλλῃ δὲ παλαιᾷ καὶ μαυρισμένην, τὴν ἀγαθὴν μορφήν τοῦ ἀναδόχου του. Οἱ τοῖχοι ἐδῶ δὲν ἔχουν βιβλιοθήκας. Εἰς τὸ δεύτερον δωμάτιον εὐρίσκεται φιλοστόργως ἀποταμιευμένον πᾶν βιβλίον, πᾶσα ἐφημερίς ἢ περιοδικὸν ἢ φυλλάδιον τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει τὸν Φωσκόλον, τὸ ἔργον του ἢ τὸν βίον του. Ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος θάλαμος εἶναι στενὸς καὶ σκοτεινός, μὲ δύο σειρὰς βιβλιοθηκῶν, ἑμοιάζει μὲ διάδρομον καὶ ἐχρησίμευεν εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τοῦ Φωσκόλου ὡς μαγειρεῖον. Ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν πλησίον τοῦ στενοῦ παραθύρου βλέποντος πρὸς τὴν αὐλήν, φαίνεται λιθόκτιστος ἢ οἰκογενεακὴ ἐστία, μίᾳ μικροτάτῃ παλαιᾷ γωνιά. Ἐκεῖ πρὸς κεῖναι τὸ λιτὸν γεῦμα τῆς πτωχῆς οἰκογενείας.

Εἰς τὸ ἰσόγειον ὑπάρχει ἐν φρέαρ ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ ἀνέσχυε τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς στερήσεως ἢ ἀγαθῆς μήτηρ τοῦ Φωσκόλου. Ἡ αὐλὴ εἶναι στενὴ καὶ πλακόστρωτος.

Ὁ λευκὸς οικίσκος, ὁ σιωπηλὸς, μὲ τὰ κλειστά του παράθυρα ἀποπνέει διὰ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς καὶ διὰ τὰ καλλιεργημένα πνεύματα ἕνα παρωχημένον καὶ ἀπροσδιόριστον ἄρωμα, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ

Ὅσῳ σκέπτεται τις βαθύτερον, τόσῳ εὐρίσκει τὸν κόσμον μηδαμινότερον.

Ὁ κόσμος εἶναι θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον διδάσκονται καθ' ἑκάστην τραγωδία καὶ κωμωδία. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ὑποκριταὶ εἶναι περισότεροι ἀπὸ τοὺς θεατὰς.

Ἐὰν ὁ φίλος ἐφώτιζε διαρκῶς, ὁ κόσμος δὲν θὰ εἶχε κανὲν θέλγητρον. Ἐὰν ὁλος ὁ κόσμος ἦτο καλός, πρόδοδος δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Ἡ τιμὴ εἶναι ἰσὸς ἀράχνης πολλακίς ξεσχιζέται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς.

ΔΙΚ.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ἐν ἄπλαστο τραγοῦδι
Θὰ ψάλλοντε τὰ χεῖλη,
Ἄλλοι τοῦ αἰθέρος ἥλιοι
Μ' ἐθέρμαναν γλυκά.

Ἄλλα τοῦ αἰθέρος κρῖνα
Μοῦ μέρωσαν τὸ σῶμα,
Ἄλλο τὸ μάτι χρῶμα
Ἀγκάλιασε θερμά.

Ἄλλους ἀιθὸς ἐπήρα
Γιὰ τὴν καρδιά ποῦ πάλλει,
Ἄλλη πνοὴ μεγάλη
Ἐπήρα σὴν καρδιά.

Μίαν ἄλλη ἀγάπη ἐτήρα
Ἄφ' τῆ χρυσῆ τῆς βενοῦ.
Ποῦ ἡ ἀγάπη ἔχει γεννήσει
Κι' ἀγάπη αὐτὴ γεννᾷ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΩΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ ὀφθαλμαπάτη εἶνε θυγάτηρ τῆς ποιήσεως. Εἶνε ἡ χρυσὴ κλεῖς τοῦ Ἔρωτος, λίθος ἀκρογωνιαῖος τῆς γυναικειᾶς εὐτυχίας.

Κόμησα Τραυδῶ.

Δὲν δύναμαι νὰ καλέσω τὸν πλοῦτον προσφύεστερον ἢ ἀποσκευὰς τῆς ἀρετῆς. Ὁ Ρωμαϊκὸς ὄρος εἶναι καλλίτερος «impedimenta» (ἐμπόδια). Διότι ὅπως εἶναι αἱ ἀποσκευαὶ διὰ τὸν στρατὸν, οὕτω εἶναι ὁ πλοῦτος διὰ τὴν ἀρετὴν. Δὲν δύναται ὁ στρατὸς νὰ κάμῃ ἀνεὺ ἀποσκευῶν, οὐδὲ δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτάς, ἐμποδίζουσιν ἐν τούτοις τὴν πορείαν.

Βάκων

Ἡ τέχνη δὲν ἔχει τὴν ἀλήθειαν ὡς ἀντικείμενον ἢ ἀλήθεια δέον ν' ἀναζητῆται εἰς τὰς ἐπιστήμας.

Ἀνατόλ Φράνκ

Οἱ φίλοι εἶναι μία πολυτέλεια, καὶ τοιαύτας πολυτελείας δὲν ἔχῃ ἐκεῖνος ὅστις δαπανᾷ ὅλα του τὰ κεφάλαια διὰ μίαν ἀποστολήν ποῦ ἔχει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὑπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία μοῦ φαίνεται ὀλόκληρος ἕνα μεγάλο ναυάγιον. καὶ καθέννας κυττάζει αὐτὸς μόνος νὰ σωθῇ. Ὁ μόνος, εἶναι ὁ ἰσχυρότερος ὄλων.

Ἴγνεν.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

C. O. T H E

Ἄγεται ἀστέρια π' ἐμμορφα φεγγεβολάτε τόσο, Καὶ μέσ' στὴν ἄγρια τρικυμιά σὸ τὸ ναῦτη φῶς σκορπάτε, Λησμονημένα ἀπ' τοὺς θεοὺς κι' ἀπ' τοὺς θνητούς. ἄχ! πόσο, Νὰ ξέρατε ἢ πονετικὴ καρδιά μου ὡς λυπᾶται!

Ναί, ὡς λυπᾶται, ἀστέρια μου γιατί δὲν ἀγαπάτε. Γιατί δὲν ἐγνωρίσατε τὸν ἔρωτα καθόλου; Σέρνουν ἢ ὤρες τοὺς λευκοὺς χορούς σας καὶ γυρνᾶτε Στὴν ἔκτασιν ἀδιάκοπα τοῦ οὐρανοῦ θόλου.

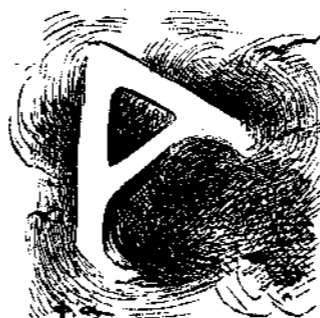
Πόσο ταξεῖδι ἀπέραντο μὲ λάμψι ἀχνοσδυμένη Δὲν κάνατε ἐν ᾧ γλυκὰ τῆς ἀγκαλιᾶς τὸ δίχτυ Τῆς Λατρευτῆς μου μὲ κρατεῖ ὁ ἀγάπη φλογισμένη Χωρὶς νὰ σκέπτομαι οὔτε ὡς, οὔτε τὸ μεσονύχτι!

ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

❖ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ❖

ΔΙΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΕΥΡΑΝ;

ΡΧΙΖΩ ἀπὸ τὴν Κομογονίαν.

Καὶ σκέπτομαι διατὶ ὁ Θεὸς διὰ νὰ πλάσῃ τὴν γυναῖκα κατέργησεν εἰς μίαν πλευρὰν τοῦ ἀνδρός καὶ δὲν τὴν ἐπλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του ἢ ἀπὸ ἕν ἄλλο οἶον

δίηποιε λεπτότερον καὶ ἐγγενέστερον ὄργανον τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ. Μόνην δικαιολογίαν εὔρον δι' ἐξέλεξεν ὁ Ὑψιστος τὴν πλευρὰν, διότι εἶχε πολλὰς πλευρὰς ὁ Ἀδάμ, ἐνῶ καρδιά εἶχε μίαν μόνον! Ἀφοῦ δὲ καὶ ὀλόκληρος εἶνε ἀνεπαρκής, φαντασθῆτε ἂν τὴν ἐμοιράζετο μὲ τὴν μέλλουσαν συμβίαν του.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΑΔΑΜ

Τι ὄνειρον ἄρα γέ νὰ ἐβλεπε ὁ Ἀδάμ τὴν οὐγμὴν καθ' ἣν, ἐνῶ ἐκοιμάτο, ἐπλευροτομεῖτο ἀπὸ τὸν Δημονεργόν του; Ἴδού τί μοῦ εἶπεν ὁ ἴδιος Ἀδάμ, ποῦ τὸν εἶδα μίᾳ βραδύᾳ σὺ δὲν εἶδ' ἔμην.

Ἐβλεπε πὼς εἶχε ἀπομακρυνθῆ εἰς ἕνα περίπατον τὸν ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ ἐβάδιζεν εἰς ἄγνωστα μέρη. Αἰφνης εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς ἕν ἀποτρόπαιον βάραθρον, τὸ ὁποῖον ἐχάνατο εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς καὶ τὸ ὁποῖον περιεκυκλοῦτο ἀπὸ ὄφεις καὶ ἐρπετά. Ἀπὸ τὸν ἰσθμὸν τοῦ ἐξῆπνησε καὶ διὰν ἄνοιξε τὰ μάτια του εἶδε τὴν Ἐῶν. Τὸ βάραθρον εἶχεν ἐμφυχωθῆ. Οἱ ὄφεις ἀνέζησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἐῶας καὶ τὰ ἐρπετὰ εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Ἡ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἀνεφάνη εἰς τὸν κόσμον εἶνε ἡ ἱατρικὴ καὶ δὴ ἡ χειρουργικὴ. Πρῶτος καὶ ἕτατος χειρουργὸς ὁ Θεός, ὅστις, χωρὶς τὰς προόδους τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα καὶ εὐχέριαν ἀπέκοψε μίαν ὀλόκληρον πλευρὰν ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Ἀδάμ.

ΣΤΗΘΟΣ Ἡ ΝΩΤΑ;

ΜΙΑ ἀέφρις μὲ βασανίζει. Ἡ πλευρὰ ἢ ἀποσπασθεῖσα ἀνήκεν εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἀδάμ, ἢ εἰς τὰ νῶτα; Ἄλλοτε ἐνόμιζα δι' ἡμῶν ἢ πλευρὰ ἢ πληροιστέρα πρὸς τὴν καρδίαν του. Ὅταν ὁμως ἐγνωρίσω καλλίτερα τὴν γυναῖκα, ἐπίσθη ἀδυσίακτως δι' ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν πλευρὰν

των γούνων, την συνορευούσαν προς τα κάτω δόλοια άκρα.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΔΙΑ τὰ ἀποσπασθῆ δλόκληρος πλευρά ἀπὸ τὸν Ἄδὰμ καὶ τὰ μὴ διαμαρτυρηθῆ, τὰ μὴ ποτέον, τὰ μὴ ἔξεννήσῃ κάρ, θὰ εἰπῆ δι τὴν πρώτῃν ἡμέραν τῆς δημιουργίας ὁ Θεὸς ἐφρόντισε τὰ δημιουργῆσθ τὸ χλωροφύλλον.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

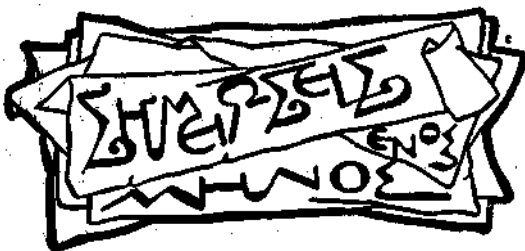
ΚΡΙΝΟΣ καὶ ΑΚΑΝΘΑ. Ἄπὸ εἰς κρῖνον ἔγεννήθη ὁ Σωτῆρ, μία ἀκανθα εἰσεφάνωσε τὰ μαρτύριά του. Μὲ τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς τὰ ὅποια ἐφόρεσαν οἱ γονεῖς μας γεννόμεθα, μὲ φάρμακα πικρὰ καὶ ουνταγὰς θνήσκομεν. Πόσαι ἔλπίδες εἰς τὴν γέννησίν μας, πόσαι ἀπογοητεύσεις εἰς τὸν θάνατόν μας!

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΤΙΜΩΡΙΑ

ΑΠΟ ὅλων τὸν κόσμον ὁ θάνατος θεωρεῖται ἡ ἀπαίσιον, ἔν εἶδος τιμωρίας. Καὶ ὅμως, ἂν ὁ Θεὸς ἤθελε πράγματι τὰ μᾶς τιμωρῆσθ ἐπρεπε μετὰ τὸν θάνατόν τὰ μᾶς ἐπαπέφερε εἰς τὴν ζωὴν. Μεγαλειτέρα τιμωρία γίνεται ἀπὸ αὐτῆν;

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Ἀχιλλεὺς Μάρδας

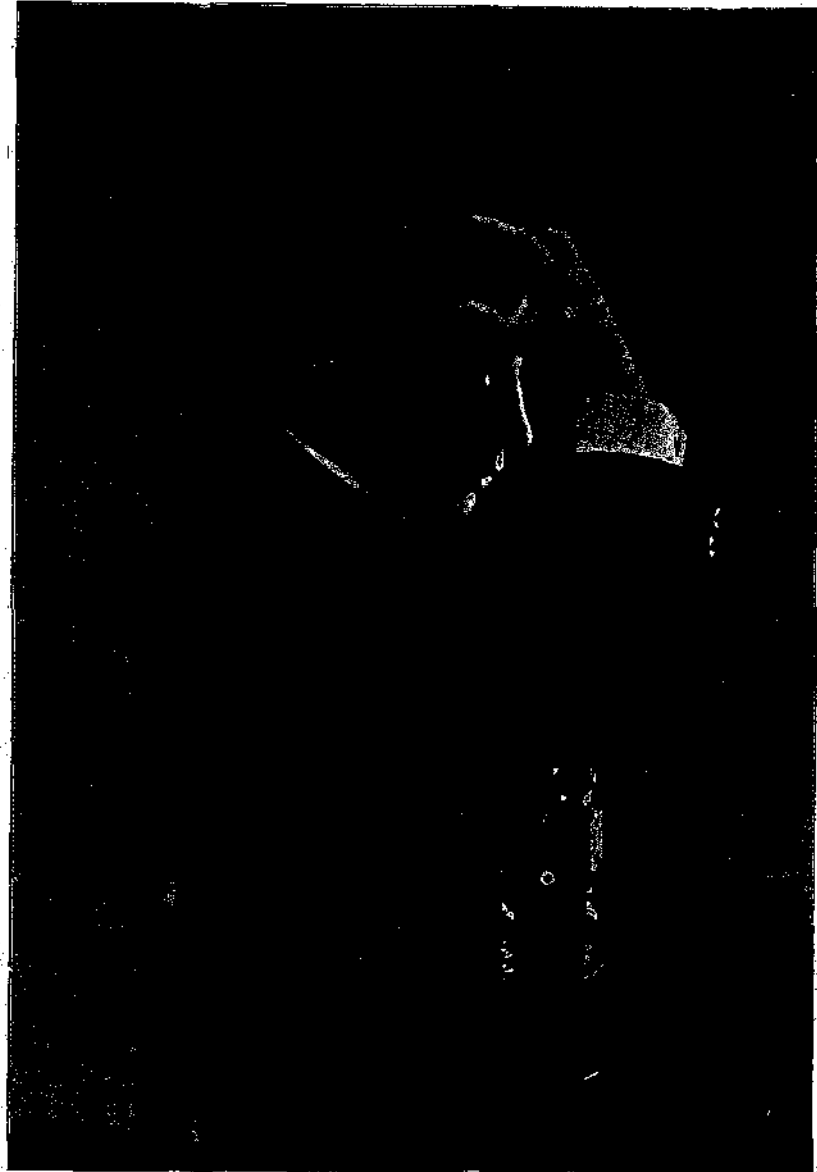
Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου συχνὰ θὰ συναντήσετε ἕναν νέον, ἀπαγγέλλοντα. Εἶνε ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Μάρδας. Νεώτατος ἀφῆκε τὴν πατρίδα τὸν Στεννίμαχον καὶ μὲ ὅλην τὴν θέρημν τῆς νεανικῆς του ἡλικίας ἐρρίθη εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν. Περιῆλθε πλείστας πόλεις τῆς Εὐρώπης ἐπὶ ἔτη, ἐμελέτησε τοὺς ὀργανισμούς τῶν θεάτρων, παρνηκολούθησε ὅλην τὴν πρόδον, ἐμαθήτευσε παρὰ τοῖς ἡγεμόσι τῆς θεα-

τρικῆς τέχνης, ἐσπούδασεν θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς καὶ ἔχει ἤδη θερμότητα ἐνθαρρύνουσι τῶν ἀριστέων τῆς ἡθοποιίας. Ἐδαπάνησε ἰκανὴν περιουσίαν δι' ἕν ὄνειρον του καὶ ἤδη ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας πλήρης ἐφοδίων μελέτης, μὲ μίαν γρανιτώδη αὐτοπεποιθισίν, ποθῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἰδανικοῦ του. Καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτὸ ἰδανικόν του εἶνε ἡ σύμπηξις Ἑθνικοῦ θεάτρου, μία ἀναγέννησις θεάτρου Ἑλληνικοῦ. Δὲν θὰ προσέλθῃ εἰς θίασον, οὔτε θὰ συγχρωτισθῆ μὲ τοὺς πλήρεις ἀμαρτημάτων ἡθοποιούς τῆς ρουτίνας. Ἐχὼν ἕν σχέδιον, ὑπὲρ τὰς πεζότητας εἰς ἃς καταναλίσκονται σήμερον, βιοπλαιστάι ἀξιολύπητοι, οἱ ἀνυποστήρικτοι ἡθοποιοί μας, ἔχων ἕνα σκοπὸν προδιαγεγραμμένον, θὰ προσφέρῃ ἑαυτὸν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀναβίωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Εὐπαιδευτός, μὲ μίαν ἀντίληψιν εὐρείαν, ἐμπνεόμενος διαρκῶς ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον δράμα, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν μίαν μανίαν, εἶνε ὁ ἐνδεδειγμένος ἵνα ἐργασθῆ, προτοῦ ἀπογοητευθῆ, εἰς τὴν λύσιν τοῦ θεατρικοῦ ζητήματος τοῦ πολυκυμάντου. Ἡ λύσις δὲ αὐτῆ εἶνε ἡ ἀποσκορακισθοῦν αἱ χονδροειδεῖς φάρσαι τῆς Νύφης τῆς Κούλουρης, τῶν Μυλωνάδων, τῆς Παραμάνας, τὰ δράματα τῶν Δύο λοχιῶν, τῶν Πειρατῶν, ἢ αἱ πατριωτικαὶ ρητορεῖαι τῆς Ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς, τὰ ἐλαττωθῶν αἱ αἰώνια μεταφράσεις τῆς Νέας Σκηνῆς καὶ τὰ πνεύσῃ μία νέα ζεῖδαρος πνοὴ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία ἡ ἀποκαθάρσθ τὸ σανίδωμα τῆς ἑλλ. σκηνῆς ἀπὸ τὰς βωμολοχίας, ἀπὸ τὰ χοροπηδήματα, ἀπὸ τὰς ὀθνεῖας καὶ ἀλλογλώσσους ἐμπνεύσεις. Ὁ κ. Μάρδας θ' ἀγωνισθῆ. Ὅλοι ἔχομεν τὴν υποχρέωσιν τὰ ὑποστηρίξωμεν τὸν νέον Ἑλληνα καλλιτέχνην. Θὰ ἐμφανισθῆ λίαν προσεχῶς εἰς μίαν ἐσπερίδα, καθ' ἣν θ' ἀπαγγείλῃ μέρος τῆς Ὀρεστείας, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Δεκάντ Δελίλ, ἕνα μονόλογον ἐκ τινος τραγωδίας τοῦ κ. Βερναρδάκη καὶ τὸν Βράχον καὶ τὸ κύμα τοῦ Βαλαωρίτου

Παλαιὰ καὶ νέα.

Αναμφιδόλως ὁ γραιότερος τῶν λογίων εἶνε ὁ κ. Εἰρηναῖος Ἀδῶπιος, ὁ λιπόσαρκος καὶ βραχύσωμος, μὲ τὰς παλλεύκους παραγναθίδας καὶ τὸν ὑψηλὸν πῖλον, ἀλλ' ἔτι ἀναμφισπτον ὅτι εἶνε καὶ ὁ χαριέστερος τῶν λογίων. Ὁ κ. Ἀδῶπιος εἶνε ἡ πολιότερα κορυφή τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας, ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὰ προδεῖα τὰ ὅποια τοῦ δίδουν ἐξχωριστὴν θέσιν εἰς τὰ νεοελληνικὰ γράμματα· εἶνε καὶ ἡ πολυμάθεια, ὁ σπινθηρισμός τοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον θέλγει οὐχὶ δι' ἕνός βεβιασμένου καὶ τετριμένου λογοπαιγνίου, ἀλλὰ διὰ μιᾶς στρωμύλου ἀφηγῶσεως. Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσιπενταεταίαν διὰ τοῦ «Ἄττικοῦ Ἡμερολογίου» ὑπῆρξεν ὁ προσφιλέστερος μεθυγράφος, ὁ σκορπίδας ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ἀκτίνας φωτεινῆς χάριτος, ἤδη, περὶ τὰς

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΑΡΔΑΣ

δυσμας τοῦ βίου του, ἀκαταπόνητος καὶ ἐν τῇ λυγρῇ γήρατι, στολίζει τὴν Ἑλλ Βιβλιοθήκην δι' ἕνος ὀγκωδεστάτου βιβλίου, ἀπὸ 42 τυπογραφικὰ φύλλα. Εἶνε ὁ α'. τόμος τῶν ἔργων του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλαιὰ καὶ νέα», ἂν καὶ τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ τίτλου παρτιτεῖται, ἀφοῦ ὁ θαλερός τὸ πνεῦμα συγγραφεὺς γνωρίζει μὲ ἕνα θαυμάσιον τρόπον καὶ τὰ παλαιότερα πράγματα τὰ τὰ παρουσιάσῃ ὡς νέα. Συνεκέντρωσε μελέτας του ἐνδιαφερούσας. Ἀρχεται μὲ ἐν ταξιδίον εἰς Ἰταλίαν, εἰς τὸ ὅποιον συναντᾷ τις πλῆθος ἱστορικῶν ἀνεκδότων, σημειώσεων, ἐντυπώσεων. Ἐπεται ἱστορικὸν σημείωμα περὶ Ἀγκῶνος. Τὸν ἀπασχολοῦν κατόπιν αἱ Μεσαιωνικαὶ θεοκρίσεις, οἱ Γουέλφοι καὶ οἱ Γιβελίνοι, θίγει τὸ Βυζάντιον, ἐξώτορῶν τὰς οἰκτρότητας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, φθάνει εἰς μεταγε-

νεστέρους χρόνους βιογραφῶν τὸν Πετράρχην καὶ Βοκκάκιον, τοὺς προδρομούς αὐτοὺς τ. ν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τελειώνει μὲ ἕνα οὐμορυστικὸν ἀπόλογον περὶ τῶν δώρων τῆς Μοῖρας. Εἰς τὰς μελέτας αὐτὰς διακρίνεται μία πρὸς ἀκριβολογίαν τάσις. Ἐπραγματεῖσθ ἀλλαγῶν θέματα, ἅτινα κατὰ προτίμησιν ἐκλέγει ὁ γράφων καὶ εἰς ἃ εὐρίσκει τρυφήν τὸ φιλοσκάνδαλον καὶ φιλοσκῶμμον πνεῦμα του· ἀλλ' ἐν τῷ α'. τόμῳ κυριαρχεῖ ἡ ἱστορικὴ ἐρευνα. Τὰ μελετήματα δὲ αὐτὰ θὰ ἦσαν ἀκόμη κεκλεισμένα εἰς τοὺς σῦρτας τοῦ γραιοῦ λόγιου, ἂν μὴ ἀξιεπαίνως δὲν τὰ ἀνέσχυεν ἐκ τῆς κρηπίτης τῶν καὶ δὲν τὰ παρέδιδεν εἰς τὰ πιεστήρια ἢ γενναιοδωρία τοῦ Μακρίνα τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων κ. Μαραδά.

Ο "Αθεος.

Ο "Αθεος" του κ. Αλεκτορίδου είναι έργο λίαν χαρακτηριστικόν. Ο καλλιτέχνης έχει αποτυπώσει όλην τήν αγωνίαν και τήν πάλην ενός ανθρώπου, ο οποίος τήν τελευταίαν στιγμήν του βίου του αισθάνεται ότι όλον του τόν βιον διήλθε με μίαν πλάνην, με μίαν ψευδή ιδέαν.

Εγγίζει το τέλος τής ζωής του, ευρίσκεται διά τελευταίαν στιγμήν εις τόν κόσμον τής αισθήσεως, οτε ο νοῦς του γίνεται παρατηρητικώτερος, ταράσσεται από άγνωστών τινά δύναμιν, ή καρδιά του έχει άόριστόν τι αίσθημα και τὰ χεῖλην του ψιθυρίζουν μερικούς ανάρθρους φθόγους. Εκ τών χαρακτηριστικῶν του προσώπου του, εκ του βλέμματός του, το όποιον προσηλούται εις έν σημείον ιδανικόν, από τήν ώχρότητα, ή οποία έχει αντικαταστήσει το χρώμα τών χειλέων του, φαίνεται ότι άδμονοεί, ότι αισθάνεται άσφυξίαν από ποικίλα αίσθήματα και ότι προσπαθεί να αναλάβη δυνάμεις διά να εἴπῃ κάτι μυστικόν, το όποιον όμως πάλιν αποκρύπτει εις τὰ βάθη τής ψυχῆς του, διότι άλλο αίσθημα τόν άναγκάζει να μετανοή.

Έντός τής ψυχῆς του συνάπτεται μία σφοδρά πάλη από αίσθήματα τὰ όποια αλληλοσυγκρούονται, μέχρις ότου επί τέλους γίνεται ή έκλογή και ο άθεος καλεί τόν ιστάμενον παρά το πλεον

ρόν του ιερέα εις τόν όποιον ανακοιγώνει τήν τελευταίαν του σκέψιν: "Υπάρχει Θεός".

Αυτήν τήν στιγμήν έχει συλλάβει ο καλλιτέχνης και δι' ωραίον χρωμάτων έχει αποτυπώσει αυτήν εις τόν πίνακά του. Ο ζωγράφος δίδει εις αυτόν έν γενικόν χρώμα μελαγχολικόν. Διά λαμπράς φωτισιάσεως και δι' ωραίων γραμμών έχει εξωτερικώσει όλην τήν πάλην, τήν όποιαν αισθάνεται ο άθεος. Ο χρωστήρ του εις πᾶσαν γραμμήν του προσώπου έχει αποδώσει τήν έσωτερικὴν συγκίνησιν και τόν κάματον τόν όποιον αισθάνεται ο άνθρωπος εκ τῆς αγωνίας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Παρά τήν αρχαίαν Αφροδίσιαν. — Αι υπό του κ. Γκυδέν ενεργούμεναι ανασκαφαί εν τῇ αρχαίᾳ Αφροδίσιᾳ ἔφερον εις φῶς πλείστα ἀρχαιολογικά ἀντικείμενα. Ἐκ μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθέντα εἶνε:

Σύμπλεγμα τριῶν ἑλληνικῶν διαζωμάτων παριστάντων γυγντομαχίαν. Τέσσαρα φατνώματα, ὀλίγον βεβλαμμένα. Διάφορα τεμάχια εὐρεθέντα ἐντὸς βυζαντινοῦ ἀνακτόρου, ὅπερ ὑποτίθεται ὡς τὸ ἀρχαῖον γυμνάσιον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἐκτάσεως ἑκατὸν μέτρων μήκους καὶ πεντήκοντα πλάτους, μετ' αἰθουσῶν κεκοσμημέ-

* ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ *

Μπέμπε Μύλλερ "Ἡρα Γιαννοπούλου Μπούρης Κλάρα Κούρτζβελν Κίτσος Λίνα Λότνερ Δέλλιος

νων διά μωσαϊκῶν. Ἐκτὸς τούτου ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ πόλις τῆς Σμύρνης μετὰ τριῶν μυθολογικῶν διαζωμάτων, Βυζαντινῆς ἐποχῆς, πολὺ κατωτέρων τῶν προηγουμένων.

Ἀπὸ λάγνη ἡ πόλις τῆς Ἡρακλείας καὶ ἀνεκαλύφθησαν 12 εἰσα διαζώματα.

Ἐν δὲ τοῖς προπολαίοις τοῦ ναοῦ, ἀνεκαλύφθησαν: Σειρὰ διαζωμάτων Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἀναπαριστάντων σκηνὰς θήρας, κἀπρῶς, ἐλάφους, καὶ διάφορα πρόσωπα ἐντὸς φυλλωμάτων.

Σύμπλεγμα ἀναπαριστῶν τὸν θρίαμβον τοῦ Βάκχου. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης, ἀνεκαλύφθησαν τὰ λείψανα χριστιανικῆς ἐκκλησίας καὶ παλῦαριθμα φατνώματα σαρκοφάγων.

Ἄλλαχού δεκάς σαρκοφάγων δισκορπισμένων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, μετ' ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν.

Τέλος αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ μεγαλειτέρου μνημείου τῆς Ἀφροδίσιᾳς, πλησιάζουσιν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν, ἐκπληττεται δὲ τις ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἔργων ἀρχιτεκτονικῆς ἐν γένει καλῶς διατηρουμένων οἶα:

Γιγάντια ὑποστηρίγματα, Λέοντες, Μέδουσαι ζυγίζουσαι χιλιάδας κοί' ἀγράμμων, πελώρια καὶ πλουσιώτατα φατνώματα, ἔργα γλυπτικῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς κτλ.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀθήλου. — Ὁ διευθυντῆς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Ὀλλῶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ όποιου ενεργουῦνται ἀπὸ δύο μηνῶν περίπου αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀθήλου, ὑπέβλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας μακρὰν ἔκθεσιν περὶ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἐργασιῶν καὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων εὐρημάτων.

Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, περὶ τὴν μεγάλην ἀρχαίαν ἐμπορικὴν ἀποθήκην καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης ἀπεκαλύφθη μέγα ἀρχαῖον οἰκοδόμημα διατηρούμενον ἀρίστα, με ὑπαιθρον αὐλήν. Πλὴν τοῦ μέτους τούτου εξακολουθοῦν αἱ ἀνασκαφαὶ καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ θεάτρου μέχρι τοῦ λιμένος ὁδόν, ἀπεκαλύφθησαν δὲ πλείστα ἰδιωτικαὶ οἰκίαι, ἡ μία τῶν ὁποίων εἶνε πολυτελεστάτη.

Εἰς τὴν ὑπαιθρον αὐλήν τοῦ παρά τὴν μεγάλην ἀπεθήκην ἀνακαλυφθέντος οἰκοδομήματος ἀνευρέθη ψηφιδωτὸν ἐξόχου λεπτότητος καὶ τέχνης, ἐφ' οὗ εἰκονίζεται ὁ Διόνυσος κισσοστεφῆς ὀρούμενος ἐπὶ τίγρει, ὑπὸ τὸν ἀριστέρον πόδα τῆς ὁποίας σώζεται κἀνθαρος πίπτων.

Ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομῆματι σώζονται καὶ ἀξιόλογοι τοιχογραφίαι διατηρούμεναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον καλῶς.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀνασκαφὰς ἤρχισαν τοιαῦται καὶ εἰς τὴν κατὰ τὸ 1883 ἀνακαλυφθεῖσαν νοτιοανατολικῶς τοῦ θεάτρου ἀρχαίαν οἰκίαν, ἀπεκαλύφθη δὲ πλησίον αὐτῆς ἀρχαῖον ἐργαστήριον γλυπτικῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου σώζονται καὶ ἡμιτελῆ τινὰ ἔργα.

Αἱ νοτιοδυτικῶς τοῦ ἱεροῦ ἀνασκαφαὶ ἐξηκολούθησαν, ἀπεκαλύφθησαν δὲ διάφορα ἀρχαῖα κειμήλια.

Ἐρήματα. — Ἐν Μόντε-δέλλε-Πιρέ, παρά τὴν Πόλαν, ἀνεκαλύφθη ὀρειχάλκινος ὕδρια πομπηίου ρυθμοῦ ὕψους 30 ἑκατοστ.μέτρων, φέρουσα ἐγγλυφον παράστασιν θυτίας ἐκ τῶν Βαχχῶν.

Ἀνασκαφαὶ — Ὁ διευθυντῆς τῆς Αὐστριακῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγιασουλᾶκ κατευθυνόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐρεσον, ὅπως συνέ-

χιστῇ ἐκεῖ τὰς ἐνεργουέμενας ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνασκαφὰς.

Ἀνακάλυψις μουσικῶν. — Γνωστὸς καλλιτέχνης τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Μάξ Φρεϊδεραγ, βεβαιώνει ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ἀπολεσθὲν μουσικόν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀρχικοῦ χρωματισμοῦ εἰς τὰς τοιχογραφίας. Πρὸς ἐπιβεβαιώσιν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ προέβη εἰς πειράματα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίτις τῆς Νέας Ὑόρκης, ζωγραφίσας θαυμασίας τινὰς τοιχογραφίας ὅτινε, μέλλουσι νὰ διατηρήσῃσιν διαρκῶς τὸ ἴδιον χρώμα, χωρὶς νὰ ξεθωριάσῃσιν καθόλου.

Μνημεῖον τῆς ταχυδρομικῆς ἐνώσεως. — Τὸ συνελθὸν ἐν Ἐλβετία συμβούλιον πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου ἐπὶ τῇ διεθνεί ταχυδρομικῇ ἐνώσει, ἐνέκρινε τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ρενέ-Ντε-Σινμαρσέ.

Fantin Latour. — Ἀπέθανεν ἐν τῇ Παρισικῇ ἐσχῇ Bure ὁ ὀνομαστὴς ζωγράφος Fantin-Latour. Ἐγεννήθη ἐν Γρενόβλῃ τῇ 14 Ἰανουαρίου 1836. Υἱὸς ὕδατογράφου, ἔλαβε παρά τοῦ πατρὸς του τὰ πρῶτα μαθήματα. Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε ἡ Πρόποσις, ἡ Ἀφρόνισις, ἡ Ἐαρινὴ νύξ, τιμητικὸς πίναξ εἰς τὸν Δελακρουά, ἐν ἀτελείᾳ εἰς Μπατινιόλ, ἀξιωθὲν μεταλλίου τῷ 1870, ὁ Τανγάζουερ, Πέριξ τοῦ κλειδοκυμβάλου, Ἀθανασία, ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου κτλ. Τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου κέκτηται μίαν ὥραιαν προσωπογραφίαν τοῦ Fantin-Latour, ἐπίσης τὸ τῆς Φλωρεντίας. Ἔργα του ἔχουν τὸ μουσεῖον τῆς Δρέσδης, ἡ Galerie Doria τῶν Πιερσιῶν κλπ.

Ἀνασκαφαὶ ἐν Κερκύρα. — Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ἀπεφάσισε τὴν ἐνέργειαν ἀνασκαφῶν ἐν Κερκύρα καὶ τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ Μουσείου. Αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ γίνουσι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Καββαδίου θ' ἀρχίσουν δὲ διὰ τῆς ἐξερευνησεως τῶν πέριξ τοῦ μνημείου τοῦ Μενεκράτους χώρου, βραδύτερον δὲ θὰ ἐπεκταθῶσιν αὐταὶ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς νήσου.

Ἀνδρίας Τάλμα. — Τῇ 25 Σεπτεμβρίου ἐγένετο εἰς Παρὰ τῆς βορείου Γαλλίας, ἀποκαλυπτῆρα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀνεγερθέντος εἰς τιμὴν τοῦ διαστήμου ἡθοποιοῦ Τάλμα, τοῦ πρὸ ὀκταετίας θανόντος καὶ γεννηθέντος τῷ 1767. Ὁ ἀνδρίας εἶνε ἔργον τοῦ γλύπτου Φαζέλ.

Νομίσματα. — Ἐξῶθεν τοῦ μοναστηρίου Ἀγίου Μάμαντος ἐν τῇ κομποπόλει Μόρφου τῆς Κύπρου εὐρέθη ὕδρια πλήρης ἀργυρῶν νομισμάτων Μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, ἐχόντων βάρος δώδεκα ὀκάδων.

Ἐν καλλιτέχνημα. — Τὸ Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως ἀπέκτησεν ἓνα πολύτιμον πίνακα τοῦ J. de Barbieri, εἰκονίζοντα τὸν περίφημον μαθηματικόν Ρασιόλο.

Νομισματικαὶ δωρεαί. — Εἰς τὸ Νομισματικόν Μουσεῖον Ἀθηνῶν ἡ κ. Βιργινία Νικολοπούλου ἐδῶρησε 30 ἀργυρᾶ, 45 γαλκᾶ καὶ 1 μολύβδιον νομίσματα καὶ δύο ἀργαίους ἑλληνικοὺς δακτυλιολίθους μεγάλης σχετικῶς ἀξίας. Ἐκ τῶν νομισμάτων τούτων 25 εἶναι ἑλληνικὰ ἀρχαῖα, 4 Ῥωμαϊκὰ καὶ τὰ ἄλλα νεωτέρων χρόνων. Τὸ μολύβδιον εἶνε χυτόν, ἐκτύπωμα ἀργυροῦ τετραδράχμου τῶν Θεσίων. Ἐπίσης

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

και εις εξ 'Ανδρονικίου της Καπαδοκίας εδωρησεν 20 αρχαία ελληνικά νομίσματα, περισυλλεγμένα εν Κωνσταντινουπόλει.

* **Ο λέων της Χαιρωνείας.** — Έπερατώθη ήδη η αναστήλσις του Λέοντος της Χαιρωνείας γενομένη με επιμέλειαν και τελειότητα τιμώνσιν την τέχνην του κ. Π. Καλοδης, του μοναχικού δια τον κόσμον ίσως τεχνίτου του αναλαβόντος ν' αποκαταστήση εις άκέραιον το περικαλλές μνημείον.

* **Ο Κάιζερ και η αρχαία Ίθάκη.** — Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας εκάλεσεν εις Πότσδαμ τον διατρίβοντα ήδη εις Γερμανίαν κ. Δαίρπελδ και συνεγεμάτισε μετ' αυτού. Έπι δίωρον ο κ. Δαίρπελδ ανέπτυξεν εις τον μετ' άκρου ενδιαφέροντος ακρωμένον Αυτοκράτορα τας αρχαιολογικάς του μελέτας περί Λευκάδος και τὰ αποτελέσματα των υπό του εν 'Αθήναις Γερμανικού Ίνστιτούτου ενεργηθεισών ανασκαφών, εκ των οποίων εσχρημάτισε την πεποιθήσιν ότι η Λευκάς είναι η αρχαία Ίθάκη.

Ο Κάιζερ ειπεν εις τον κ. Δαίρπελδ ότι μόλις επαναληφθούν αι ανασκαφαί εις την Λευκάδα θ' αποστείλῃ δύο αξιωματικούς του επίτελείου όπως χαράξουν τοπογραφικόν χάρτην της νήσου ταύτης και των περίκ νησίδων, καθ' όσον ο υπό του γεωλόγου κ. Μπάρερ χαρτογραφείσθεωρεείται ως μη ακριβής.

Ο κ. Δαίρπελδ θα επαναλάβῃ τας ανασκαφάς την προσεχῆ άνοιξιν δαπανώντων αρχαιοφίλων Γερμανών.

* **Ναός 'Αθηνάς.** — Κατά τας διακοπείσας ήδη εν 'Αργεί ανασκαφάς, ήλθεν εις φώς ο ναός της 'Οξύδερκους 'Αθηνάς και έτερος ναός του οποίου μόνον τὰ θεμέλια σώζονται. Πλην τούτων ευρέθη και ώριον φηριδωτόν εκτάσεως είκοσι μέτρων, θειμασίως διατηρούμενον, καλής τέχνης.

* **Θάνατος διασημίου γλύπτου.** — Ο Γάλλος γλύπτης Βιγβίλδ, ο κατασκευάσας το περίφημον άγαλμα της Έλευθερίας φωτισούσης τον κ σμον, το εις την είσοδον του λιμένος της Ν. Υόρκης, απέθανεν εν ηλικία 70 ετών.

* **Καλλ. έκθεσις.** — Την 22αν 'Απριλίου του προσεχούς έτους θέλει διοργανωθῆ εν Βενετία Καλλιτεχνική έκθεσις εις την προσκληθῆ όπως λάβῃ μέρος και η 'Ελλάς. Κατά τον κανονισμόν της έκθεσεως τὰ

πρός έκθεσιν έργα δεόν να αποσταλῶσι μέχρι της 10 Μαρτίου προσεχούς έτους.

* **Ανασκαφαί Κνωσού.** — Ο κ. Έβανς εν Κνωσού ά εκάλυψεν ύπογειώσ του μεγύρου του Μίνως μικρόν θυσιαστήριον εξ' ου αποδεικνύεται ότι ο σταυρός ητε εν γρήσει κατά την λατρε' αν εις τινι μέρη 2.000 έτη πρό Χριστού.

* **Η δωρεά Ροδοκανάκη.** — Η συλλογή αὐτή η άρτι δωρηθείσα εις την 'Ελλάδα περιλαμβάνει έργα ζωγραφικής μεγάλων Ευρωπαϊών ζωγράφων, μεταξύ των οποίων υπάρχει εις πίναξ του Δάρερ και δύο η τρείς των μεγάλων 'Ιταλών της Αναγεννήσεως. Έπισης μεταξύ των έργων της ζωγραφικής υπάρχουν δεκαπέν' ε' έως είκοσι εικόνες Ρώσων ζωγράφων, μεταξύ των οποίων μία θειμασίως προσωπογραφία του Ραδονίν και μία θαλασσογραφία του Τσακόφ. Τὰ έργα της ζωγραφικής υπερβαίνουν τὰ πενήντα.

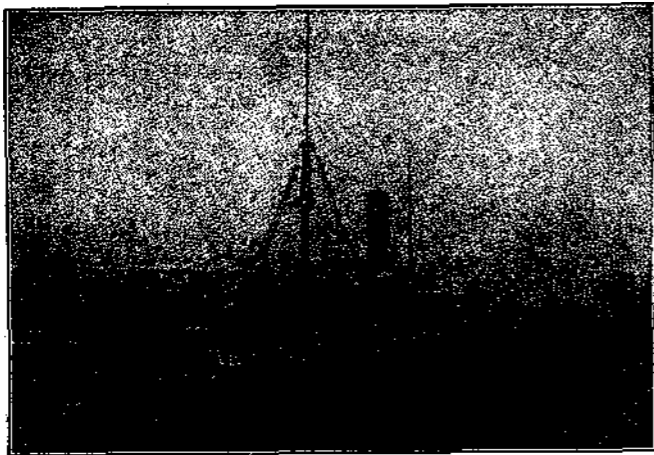
Υπάρχουν όμως και έργα γλυπτικής και μεταξύ αυτών εν πρόπλασμα του μεγάλου Ρώσου γλύπτου Καρίτοκιν, το οποίον έγινε εν επίτηδες δια τον δωρητήν.

Υπάρχει επίσης συλλογή μεταλλίων, η οποία περιέχει πολυτιμώτατα μετάλλια, άλλ' εινε ακόμη άγνωστον αν περιελήφθη αὐτή εις δωρεάν.

* **Λείο. έφορος θεραϊνηέων.** — Κατά τον ενεργηθέντα διαγωνισμόν δια την κενήν θέσιν έφόρου των αρχαιοτήτων, επέτυχεν ο κ. Κεραμόπουλος.

* **Χρωματιστάι φωτογραφίαι.** — Μίαν θαυμασίαν ανακάλυψιν ανακοίνωσε πρό ήμερών εις το Βερολίον ο δόκτωρ Κένιγκ, γνωστός Γερμανός χημικός, ητις θ' άκοσθη αναμφέλωσ μετά μεγάλου ενδιαφέροντος από τους ερασιτέχνας και επαγγελματίας φωτογράφους.

Ο δόκτωρ Κένιγκ ανεκάλυψεν απλουστάτην μέθοδον, δια της οποίας δύναται ο φωτογράφος να διδῃ οίανδήποτε σκιάν χρώματος θέλει εις το αντικείμενον το οποίον φωτογραφεί. Τέσον δε εύκολος εινε η μέθοδος, ώστε και ο αρχάιος ακόμη ερασιτέχνης φωτογράφος δύναται να δώσῃ ο, ιδήποτε χρώμα θέλι εις τας φωτογραφίας του. Το δε ενδιαφερότερον ακόμη εινε, ότι η χρωματιστική φωτογραφία δεν εινε παρά κατ' ελάχιστον κλάσμα δαπανηροτέρα της συνήθους. Τας τεχνικάς λεπτομερείας της εφευρέσεως του θα τας ανακοινώσῃ λίαν προσεχώς ο εφευρέτης ένώπιον επιτροπής επιστημόνων.

ΤΣΑΡΙΤΣΑ. Το πλωτόν γρασοκρίμειον των Ρώσων

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

Εκδίδεται την 1ην εκάστου μηνός.

Το μόνον εν 'Ανατολήν περιοδικόν το άοχο λούμεγον εις τας Καλὰς τέχνας.

Γραφεία: 'Εν 'Αθήναις, δδός Γ' Σελιερβίου αρ. 85. (Παρά την Πλατείαν Κυριακού).

Συνδρομή έτησία προπληρωτέα δραχ. 12. Εις το έξωτερικόν φρ. χρ. 12.

Ούδεμία αίτησις περί αποστολής της «Πινακοθήκης» η οιασδήποτε εκδόσεως αυτής, βιβλίον η εικόνας, λαμβάνεται δι' όφει, αν μη συνοδευηται διπλόν του αντίτιμου.

Άγγέλλονται βιβλία, ών αντίτιπον ήθελεν αποστολή τη Διευθύνσει.

Η «ΑΙΩΡΑ», δια τους μη συνδρομητάς της «Πινακοθήκης», πωλείται άντι δραχμής. Έξαιρετικώς εις τους συνδρομητάς μας, οίτινες εκτός του αντίτιπου, όπερ δικαιωματικώς λαμβάνουν, θέλουν τυχόν και άλλο αντίτιπον, ίνα το δωρηθώσιν, παρέχεται η «Αίωρα» άντι 50 λεπτών.

Οί εν των παλαιών και νέων συνδρομητών έγγραφοντες ίνα ει νέον συνδρομητήν, λαμβάνουν ως δώρον άμα τη καταβολή της συνδρομής τὰ

“ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ”

τόμον πλουσίως εικονογραφημένον, περιέχοντα πεζὰ ποιήματα του κ. Δ. Καλογεροπούλου, προς ιούσιος δε και είκοσι εικονογραφημένα δελτία καλλιτεχνικάτα.

Όσοι τυχόν εκ των κ. κ. συνδρομητών δεν λαμβάνουν τακτικώς το φύλλον η καθυστερείται τεύχος η εκ τοχυδρομικής άβλεψίας, παρακαλούνται να ειδοποιήσων το γραφείον μας, όπως επανορθωθῆ η καθυστέρησις.

Εις ούδένα έχει άνατιθῆ εν 'Αθήναις ειδική αντιπροσωπεία προς έγγραφην συνδρομητών οι θέλοντες συνεπώς να έγγραφώσιν συνδρομηταί δεόν ν' απευθύνωνται άπ' εθείας εις το γραφείον μας, πάσα δε καταβολή της συνδρομής εινε έγκυρος μόνον αν προσάγηται τῷ πληρώοντι απόδειξις έντιπος, φέρονσα την υπογραφήν του Διευθυντού, την σφραγίδα του πετηδικοῦ και αύξοντα έντιπον αριθμόν.

Το έτος άρχεται από 1ης Μαρτίου.

Έν φύλλον στέλλεται εις πάντα αίτούντα δωρεάν.

Ούδεμία συνδρομή ίσχύει άνευ αποδείξεως φερομένης την υπογραφήν του Διευθυντού και την σφραγίδα του περιοδικού.

Τιμή εκάστου φύλλον δραχ. 1.20.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΤΗΣ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

του Α', Β' και Γ' έτους πωλούνται εις το γραφείον μας άντι δραχ. 1.50. Δια τας επαρχίας 2 δραχ. Δια το έξωτερικόν 2 φρ. χρ. συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομικών.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Είδοποιεί τους κατόχους των προσωρινών τίτλων του δανείου αυτής των 20,500,000 τους καθυστερούστας εισέτι την καταβολήν της Γ' δόσεως διτι διατάχθησαν τὰ υποκαταστήματα αυτής να δέχωνται την καταβολήν της 1' δόσεως και παρ' εκείνων, οίτινες δεν ενεγρόφθησαν αρχικώς εις τας πόλεις διαμένουσιν ήδη.

Έν 'Αθήναις τη 8 Σηβρίου 1904.

(Έκ του Γραφείου)

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

Ίδρυθέν εν 'Αθήναις κατά το έτος 1870

Έν αυτώ πωλούνται λιανικώς και χονδρικώς εκτός των διαφόρων ειδών γραφικής ύλης και χαρτου και τὰ εν τῷ ίδίω άτμοκινήτῳ εργοστάσιῳ κατασκευαζόμενα είδη, ήτοι:

Φάκελλοι και βιβλία έμπορικά. Καρτόνια φωτογραφίας με κατατομάς επιχρυσωμένας. Πένθιμος επιστολικός χαρτης και φάκελλοι. Γλυπταί επί μετάλλου και ξύλου Σφραγίδες και εκ καουτσούκ και πλάκας δια θύρας επί συμπλωμένων έλασμάτων.

Επισκεπτήρια κατασκευαζόνται στιγματικώς και δια χιλκογραφίας.

20—'Οδος 'Ερμού—20

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υπομνησκει τοις εξ άπλών και χρεωλυτικών δανείων όφειλέταις αυτής παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τοις Υποκαταστήμασιν αυτής, ότι η 1' Οκτωβρίου εινε ηδία των οικείων συμβολαίων ώρισμένη ήμέρα προς πληρωμήν χρεωλυτικῶν δόσεων των ειρημένων δανείων. Η εμπρόθεσμος πληρωμή απαλλάσει τους όφειλέτας των συνεπειών της υπερημερίας.

Έν 'Αθήναις τη 22 Σηβρίου 1904.

(Έκ του Δικαστικού τμήματος της Έθν. Τραπέζης).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟ ‘ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ,, πίναξ Ν.

Γύζη. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 2.

‘Επί χονδρού χαρτον δρ. 3.

“ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ,, δράμα Φρ. Κοππέ,

κατά μετάφρασιν ‘Αγιδος Θέρον. Τιμάται

δρ. 1. ‘Επί ‘Ολλανδικού χαρτον δρ. 2.

ΤΟ ‘ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ,, δράμα Ν.

Λύσκωρη και Η. Δημητράκοπούλου. Δρ. 1.

ΤΟ ‘ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ,, πί-

ναξ Φοίξου ‘Αριστέως. Φωτοτυπία εις μέ-

γα σχήμα. Δρ. 1.

Η “ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ,, πίναξ L.

Perrault. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα.

Δρ. 1.

“Η ΑΙΩΡΑ,, Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία

εις μέγα σχήμα. Δρ. 1.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

“ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ . Σελ. 208. Δρ. 3.

‘ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ τής ΖΩΗΣ,, Διη-

γήματα εικονογραφημένα. Σελ. 64. Δρ. 2.

“ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,, Πεζά ποιήματα

μετά χρωματιστών εικόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

“ΣΑΤΥΡΑΙ,, Διηγήματα και Σκέψεις

Σελ. 64. Δρ. 2.

“ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ,, Πεζά ποιήματα

μετ’ εικόνων. Σελ. 64. Δρ. 1.

Διὰ τούδε συνδρομητάς τής «Πινακοθήκης»

εις τὸ ἡμισυ τής τιμῆς.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ “ΠΑΝΘΕΟΝ,,

Φ. ΠΑΠΑΜΗΤΡΟΥ

‘Απέναντι Χρυσοσπηλαιωτίσης.— ‘Οδὸς Αἰόλου

“ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ,,

Περιέχει μελέτας καλλιτεχνικάς και φιλολογικὰς, ὡς και σειράν ἑννενηκόοντα ἔργων ‘Ελλήνων καλλιτεχνῶν εἰς ἐγχρώμους φωτοτυπίας και φωτοτοιχογραφίας μετὰ τῶν προσωπογραφιῶν τῶν ‘Ελλήνων καλλιτεχνῶν. Τὸ ὑψαιότερον λεύκωμα τής ‘Ελληνικῆς ζωγραφικῆς και γλυπτικῆς.

Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τής «Πινακοθήκης» ἀντὶ δρ. 3. Διὰ τούδε συνδρομητάς μας δρ. 2. Χαρτέδετον δρ. 4.

Ζητεῖται παῖς νὰ ὑπηρετῆ εἰς Γραφεῖον και νὰ φοιτᾷ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ «Παρνασσού». Πληροφορεῖται παρ’ ἡμῖν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

‘Εντοκοὶ καταθέσεις.

‘Η ‘Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα και εἰς χρυσὴν ἀποδοτέα εἰς ὠρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῆ. Αἱ εἰς χρυσὴν καταθέσεις και οἱ τόκοι αὐτῶν πληρόνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα; εἰς δ’ ἐγένετο ἢ κατάθεσις.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ἐμολογιῶν, πληρόνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τής Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρα δὲ Κεφαλληνίᾳ και Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τής Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς	0/10	κατ’	ἔτ.	διὰ	κατ.	6	μηνῶν
2	»	»	0/10	»	»	»	»	1	ἔτους
2	1/2	»	0/10	»	»	»	»	2	ἔτων
3	»	»	0/10	»	»	»	»	4	ἔτων
4	»	»	0/10	»	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ἐμολογῖαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ’ ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟΥ Α· Β· ΚΑΙ Γ· ΕΤΟΥΣ

εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας. τιμώμενοι οἱ χρυσόδετοι δρ. 15. οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12, τῶν ταχυδρομικῶν πληρωομένων ἐφ’ ἡμῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἢ τιμὴ εἰς χρυσόν.

“ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

‘Οργανον τής δμωνύμου ‘Εταιρίας

‘Εν τῷ “Ελλητισμῷ” ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλον ὑγκειμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντα τὰ ἐθνικὰ και ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον ‘Ἔθνος.

Γραφεῖα ὁδὸς Σοφοκλέους 12

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ φρ. 8

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

Φύλλα τής «Πινακοθήκης» πωλοῦνται ἐν ‘Αθήναις εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τής «‘Εστίας», Σαλιβέρον, ‘Ελευθεροδόχῃ, Μπέκ. ‘Εν Πειραιεὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Γ. ‘Αλεξάκη. ‘Εν Τήνῳ εἰς τὰ γραφεῖα τής «Προόδου». ‘Εν Σμύρνῃ εἰς τὸ πρακτορεῖον ἐφημερίδων (Μαδάμας Χάρι 19) ‘Εν Ν. Ὑόρκῃ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τής «Ατλαντίδος». ‘Εν Βουκουρεστίῳ εἰς τὰ γραφεῖα τής «Γριδος».

‘Ανταποκριταί. ‘Εν Ζακύνθῳ Α. Ζώης διευθυντῆς «Μουσῶν», ἐν Πάτραις Ε. Θεωτόπουλος καλλιτέχνης, ἐν Πέργῳ Τρόφων Καραλλόπουλος, ἐν ‘Οδησσῷ Α. Μάλτος (Rue Puschkin 66), ἐν Θεσσαλονικῇ ‘Αθαρ. Βόγας, ἐν Καίρῳ Π. Τσιργώτης, ἐν ‘Αλεξανδρείᾳ Τ. Τσιτσέλης βιβλιοπώλης, ἐν Τριγκάλῳι Αλέξανδρος Δουζινας.